

“VAKIF” VE “YARDIMLAŞMA” KONULU KOMPOZİSYON YARIŞMASININ DERECEYE GİREN KOMPOZİSYONLARI

Nisan 2024

“İNSANLARIN EN DEĞERLİSİ İNSANLARA FAYDALI OLANDIR”

KIBRIS
VAKIFLAR
İDARESİ
1971

KUZEY KIBRIS TÜRK CUMHURİYETİ
MİLLİ EĞİTİM VE KÜLTÜR BAKANLIĞI

***“Vakıflar; geçmişe saygı, geleceğe
teminattır.”***

“Vakıf ve Yardımlaşma”
Konulu Kompozisyon Yarışması

Vakıf ve Yardımlaşma konulu kompozisyon yarışması Kıbrıs Vakıflar İdaresi İyilik ekibi tarafından düzenlenmiştir. Yarışma 6., 7., 8. Sınıf öğrencilerine yönelik olarak, Kıbrıs Vakıflar İdaresi, Kuzey Kıbrıs Eğitim Bakanlığı ve Tangül Ünal Çağiner Çocuklara Yardım Vakfı işbirliğinde gerçekleştirilmiştir.

Gençlerin zihninde Vakıf'ın ne olduğu, “Vakıf ve Yardımlaşma” ya yönelik yeni pencerelerin açılması ve bu yönde isteklendirmenin artırılması amaçlanmıştır.

Yarışmanın jüri üyeleri Zeki Akçam, Sinem Güneylıoğlu, Ayşe Nurçin, Fatma Arsal Yılmaz, Zehra Erkan gibi çocuk ve gençlerin eğitimine önem veren değerli jüri üyelerimizden oluşmuştur.

Öğrencilerin ödüllerinin takdimi ve tebrikleri Kıbrıs Vakıflar İdaresi'nin 453. Kuruluş yıldönümü kutlamaları esnasında gerçekleştirilmiştir.

Tüm jüri üyelerimize, programın koordinesini sağlayan Gülden Kanlıay ve Hanife İşkey'e, öğrencilerini okullarda yarışmaya hazırlanması için destekleyen öğretmenlerimize, Tangül Ünal Çağiner Çocuklara Yardım Vakfı'na, KKTC Milli Eğitim Bakanlığınca sürecin yakinen takipçisi olan Mustafa Hürses Bey'e ve Kıbrıs Vakıflar İdaresi'ne sonsuz teşekkür ederiz. Çocuk ve gençlerimize faydalı olabilecek nice güzel çalışmalara...

Kıbrıs Vakıflar İdaresi
İyilik Gönüllüleri Sorumlusu
Fadime Aydın Altunterim

“KÜÇÜK HİZMETÇİ KIZ”

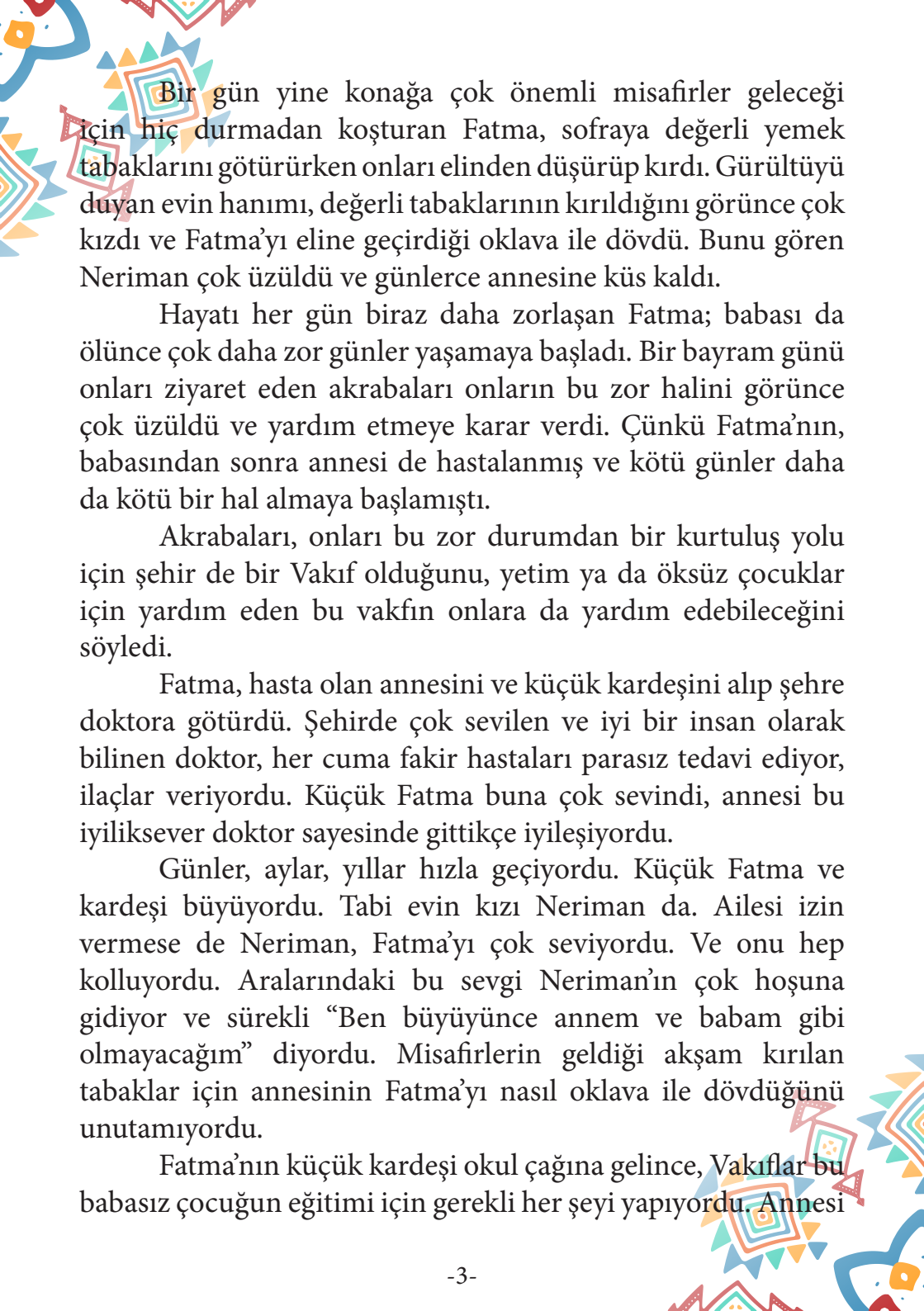
Henüz 9 yaşındaydı. Beyaz yüzü kapkara gözleri ve kıvrırcık saçları vardı. Kocaman bir konağın bahçesindeki küçük evde yaşıyordu. Onu çok seven bir annesi bir de konağın arabasını süren atların bakımını yapan babası ve henüz üç yaşında olan kardeşi vardı. Annesi konağın işlerini yapar, o da annesine yardım ederdi.

Küçük kız bu koca konağın içinde kendi yaşıtı sayılacak evin kızlarıyla birlikte büyüyüp, ona arkadaşlık eder, evin kızının kendisinden istediği işleri yapardı. Konağın kızı olan Neriman, okuma yazma öğrenmesi için konağa gelen bir öğretmen ile ders çalışır, küçük Fatma da onları bir kenarda sessizce izlerdi.

Bu mutlu tablo ne yazık ki uzun sürmedi. Fatma'nın babası şehre giderken, yılandan ürken atlar hızla koşarken arabası devrildi ve babası arabanın altında kalarak yaralandı ve artık iş göremez hale geldi.

Büyük konağın bahçesindeki küçük evde artık mutluluk sesleri yükselmiyordu. Evin sahibi olan Mustafa Efendi olanlardan memnun değildi. Her işine koşan adamı artık yattığı yerden kalkamıyordu. Karısı da vaktinin çoğunu kocasına ayırdığı için konağın işlerini aksatıyordu. Küçük Fatma artık konakta daha fazla çalışıyor, konağın sahibi huysuz kadının bitmeyen isteklerini yerine getirmek için uğraşıyordu. Yorgunluktan bazen uyuyakalıyor, bazen de tabakları kırıyordu. İşte o zaman konağın hanımı çok kızıyor, ona hakaret ediyordu.

Zavallı küçük Fatma bir o yana bir bu yana koşarken, evin küçük kızı Neriman da arkadaşının bu durumuna çok üzülüyordu ama huysuz anne babasına karşı hiçbir şey yapamıyordu.

Bir gün yine konağa çok önemli misafirler geleceği için hiç durmadan koşturan Fatma, sofraya değerli yemek tabaklarını götürürken onları elinden düşürüp kırdı. Gürültüyü duyan evin hanımı, değerli tabaklarının kırıldığını görünce çok kızdı ve Fatma'yı eline geçirdiği oklava ile dövdü. Bunu gören Neriman çok üzüldü ve günlerce annesine küs kaldı.

Hayatı her gün biraz daha zorlaşan Fatma; babası da ölünce çok daha zor günler yaşamaya başladı. Bir bayram günü onları ziyaret eden akrabaları onların bu zor halini görünce çok üzüldü ve yardım etmeye karar verdi. Çünkü Fatma'nın, babasından sonra annesi de hastalanmış ve kötü günler daha da kötü bir hal almaya başlamıştı.

Akrabaları, onları bu zor durumdan bir kurtuluş yolu için şehir de bir Vakıf olduğunu, yetim ya da öksüz çocuklar için yardım eden bu vakfın onlara da yardım edebileceğini söyledi.

Fatma, hasta olan annesini ve küçük kardeşini alıp şehre doktora götürdü. Şehirde çok sevilen ve iyi bir insan olarak bilinen doktor, her cuma fakir hastaları parasız tedavi ediyor, ilaçlar veriyordu. Küçük Fatma buna çok sevindi, annesi bu iyiliksever doktor sayesinde gittikçe iyileşiyordu.

Günler, aylar, yıllar hızla geçiyordu. Küçük Fatma ve kardeşi büyüyordu. Tabi evin kızı Neriman da. Ailesi izin vermese de Neriman, Fatma'yı çok seviyordu. Ve onu hep kolluyordu. Aralarındaki bu sevgi Neriman'ın çok hoşuna gidiyor ve sürekli "Ben büyüyünce annem ve babam gibi olmayacağım" diyordu. Misafirlerin geldiği akşam kırılan tabaklar için annesinin Fatma'yı nasıl oklava ile dövdüğünü unutamıyordu.

Fatma'nın küçük kardeşi okul çağına gelince, Vakıflar bu babasız çocuğun eğitimi için gerekli her şeyi yapıyordu. Annesi

ise sürekli dua ediyor ve “Allah onlardan razı olsun” diyordu.

Bir gün konağın arka büyük bahçesinde köpekler havlamaya başladı. Konaktakiler hemen oraya koşular. Birde ne görsünler, bir leylek yerde çırpınıp duruyordu. Hemen oradan köpekleri uzaklaştırdılar ve yaralı leyleği bir çarşafa koyup arabaya yerleştirdiler. Neriman dayanamayıp “Nereye götürüyorsunuz” diye sordu. Arabacı ise, “Korkma küçük hanım hemen şehre Vakfa götürüyoruz, orada tedavi edilecek” dedi. Neriman şaşırıldı, “Nasıl yani, şehirde bir Vakıf var ve yaralı leylekleri mi tedavi ediyor?” dedi. Arabacı “Evet küçük hanım. Adı da ‘Guraba-1 Laklakan Vakfi’ dedi. Fatma ve Neriman bu duruma çok şaşırıldılar ve aynı zamanda da çok mutlu oldular. Arabacı ise onlara “İyilik dünyada bir insanın yapabileceği en yüce şeydir” dedi ve anlatmaya başladı. “Bakın çocuklar iz insanlar, hayvanlar ve bitkiler bu dünyayı paylaşan canlılarız. Bizim çok eski bir kültürümüz var o da yardım etme, dayanışma, zor günlerde destekleme olan ‘Evkaf’ yani Vakıflardır. Bu yaşadığımız güzel Kıbrıs Adası, Osmanlı idaresine girdiği 1571’den beri bu kültür devam etmektedir. Özellikle devlet büyükleri ve varlıklı insanlar, ihtiyaç sahiplerini korumaya ve desteklemeye gereksinim duymuşlardır. Bu desteği de düzenli ve sürekli yapmak için de Vakıflar kurmuş ve o Vakıflara pek çok mülkler bağışlamışlar ki kendileri öldükten sonra da bu iyilikleri devam etsin” dedi.

Kızlar çok şaşırılmışlardı. “Ne güzel” dediler birbirlerine bakarak. “Demek ki insanlar iyilik yapmayı seviyorlar, keşke bizde bir Vakıf kurabilsek.”

Akşam olunca küçük Fatma yorgun argın annesi ile yaşadığı küçük bahçe evine geçti. Orada annesine bugün yaşadıklarını anlattı. Annesi ise onu can kulağıyla dinledi ve “Bak güzel kızım, insanların en hayırlısı insanlar için güzel

şeyler yapandır. Rahmetli baban kaza geçirince çok zor günler geçirdik ve bize bu süreçte hep Evkaf yardım etti. Sonra ben hastalandım gene onlar yardım etti, kardeşinin okuyabilmesi içinde hâlâ bize yardım ediyorlar. İnşallah kardeşin okuyup büyük adam olacak ve o da bir gün başkalarına iyilik yapacak” dedi. Fatma kalbinde bir huzur hissetti, yalnız olmadıklarını onları da bir koruyan, kollayan olduğunun farkında olmanın huzuru ile “Anneciğim inşallah biz de başkalarına iyilik yapabiliriz” dedi.

Aradan geçen yıllar konağın sahiplerinin de yaşlanıp ölmesi ile çok şey değişmişti. Neriman büyümüş, okumuş ve genç bir hanımefendi olarak konakta yaşamaktaydı. Fatma ile olan dostluğu ise hâlâ devam ediyordu. Neriman’ın ölen annesi ve babası cimri ve mal düşkünüydüler. Neriman ise dedesi ve nenesi gibi çok iyi kalpli ve cömertti. Yaşarken kimselere iyilik yapmayan annesi ve babası için üzülür, annesi ve babası için nasıl bir iyilik yapıp onların öbür dünyada iyi olabilmelerini sağlayabileceğini düşünürdü.

Bir gün anne ve babasının ruhuna konakta mevlit okuttu. Mevlidi okuyan hoca, ölüm ve ötesi hakkında çok güzel şeyler söyledi. Mevlitten sonra Neriman, hocaya: “Biraz konuşabilir miyiz” dedi. Hoca “Memnuniyetle” deyip oturdu. Neriman, ölen anne ve babası için ne yapacağını sordu. Hoca ona iyilik yapmak isterse onlar içinde bir Vakıf kurulabileceğini söyledi. Anne ve babasından ona kalan birçok mülk ve servet vardı. Hoca bunun için ona en iyi adresin Evkaf İdaresi olduğunu söyledi. Neriman ise gecikmeksizin Evkaf İdaresi’ne gitti.

Vakıflar İdaresi’ni ziyaret ettiğinde, onu çok güzel karşıladılar. O da giderken yanında can dostu Fatma’yı da götürmüştü. Yetkililer onlara Vakıflarla ilgili bilgi verdiler ve o gün, ilk kurulan vakfın 1572’de Sultan II. Selim Vakfı olduğunu,

Lala Mustafa Paşa'nın da 11 Mayıs 1579'da Kıbrıs Beylerbeyi Kaptan-ı Derya Cafer Paşa'nın Vakıflarının 17 Ocak 1590'da kurulduklarını anlattılar. Ayrıca, fetihten sonra yapılan ilk icraatın savaşa katılarak şehit olanların geride kalan ailelerine, gazilere ve fethedilen yerlerin imarına katkıda bulunmak olduğunu anlattılar.

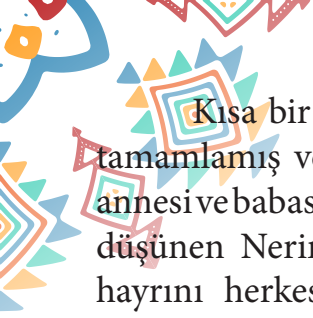
Kıbrıs Adasının fethinden sonra Türklerin Adada adeta bir iyilik yarışına girdiğini ve devlet adamlarını örnek alan yüzlerce ailenin Vakıf kurmak ve iyilik yapmak üzere çalıştığını anlattılar. Ayrıca bunları yapan insanların bu sayede ölümsüzleştiğini söylediler.

Evkaf yetkilileri Neriman'a sorular, siz ne yapmak istiyorsunuz diye. Neriman da onlara yıllar önce annesi ile Fatma arasında yaşanan olayı anlattı ve buna ne kadar üzüldüğünü dile getirdi ve "Bununla ilgili bir Vakıf kurabilir miyim?" diye sordu. Evkaf yetkilileri "Evet böyle bir Vakıf kurabiliriz" dediler. Bunun üzerine Neriman, Fatma'ya sarıldı ve ikisi de ağlamaya başladı ve sevinçle oradan ayrıldılar.

Vakfın adını "Hizmetçi kızların kırdıkları tabak ve çanakların parasını ödeyecekleri bir Vakıf" olarak belirlediler. Eve döndüklerinde Vakıflardan konuşmaya devam ettiler ve o gün orada konuşulanları, konaktaki diğer çalışanlara da anlattılar. Vakfın ne kadar büyük bir iyilik hareketi olduğunu, sağlık, eğitim, barınma gibi herkesin ihtiyacı olan şeylere, imkânı olmayanların da erişebilmesi için bir fırsat olduğunu anlattılar.

Yapılan okul, cami, mescit, yol, hastane, köprü, kervansaray, aşevi gibi hizmetlerin yapılabilmesi için Vakıflara ihtiyaç olduğunu, Vakıfların da hayırseverlerin yardımları ile büyüyeceğini ve tüm ihtiyaç sahiplerine ulaşabileceğini anlattılar.

Kısa bir süre sonra Neriman Vakıf için gerekli her şeyi tamamlamış ve artık Vakıf açılmıştı. Böyle bir hayır işlediği, annesi ve babasının da bu sayede ruhlarının huzura kavuşacağını düşünen Neriman çok mutlu oluyordu. Bu mutluluğunu ve hayrını herkesle paylaşıp, başkalarını da böyle yardımlara teşvik etmek için Vakıf için bir davet verdi. Davete katılan herkes, Neriman'ı kurduğu Vakıf için tebrik etti. Neriman, bu davette iyilik yapmanın, ihtiyaç sahibi olan insanlara yardım etmenin ne kadar önemli olduğunu, imkânı olan herkesin ihtiyacı olanlara yardım etmesi gerektiğini anlattı.

Aradan geçen yıllarda Fatma'nın küçük kardeşi okuyup doktor oldu ve tıpkı o da kendisinin okumasına katkı koyanlar gibi muhtaç hastaları ücretsiz tedavi ederek, ilaçlarını karşılayarak, hayırsever bir Vakıf gönüllüsü oldu.

Neriman ve Fatma'da günlerini kendi kurdukları Vakıfta ve diğer tüm Vakıflarda hayır işleri ile uğraşarak geçirdiler ve iyiliğin her zaman kazanacağını hiç unutmadılar.

6. Sınıflar Birincisi, Berre Minel ARSLAN
Girne Amerikan Koleji

*“Vakıf; yorgunu dinlendiren misafirhane,
yetimi barındıran yurt, yoksulu güldüren
yuvadır.”*

“ZOR ZAMANLAR”

Bizim için sıradan bir pazar günüydü. Gün içerisindeki koşuşturmalar bitmiş akşam olmuştu. Akşam yemeğimizi ailecek yedik. Televizyon önünde meyvelerimizi yiyip sohbet etmeye başladık. Ben ve kardeşim her zamanki gibi birbirimize takılıp hem gülüp, hem kızıp biraz telefondaki oyunumuzu oynadıktan sonra; ertesi gün okuldaki ders programımdan, annem ve babamsa yarının ne kadar yoğun bir gün olacağından yakınmaya başladık. Herkesin uykusunu iyice alıp güne dinlenmiş kalkması için birbirimize iyi geceler dileyip odalarımıza çekilmiştik.

Uykumuzun en derin yerinde, birden bire yatağımın sallandığını hissettim. Uyku sersemi olduğum için ne olduğunu anlayamamıştım. Ta ki annemin ve babamın bağırışlarını duyana kadar...

Deprem oluyordu ve ben buna ilk kez şahit oluyordum. Sallantılar bizim ayaklarımızı yerden kesecek kadar şiddetliydi. Evimiz iki katlıydı, hemen aşağıya indik. Neyse ki çok şanslıydık çünkü evlerimizin yakınında koskocaman bir tarla vardı. Hemen oraya gittik. Bize bir şey olmamıştı fakat evimiz az da olsa hasar görmüştü. Çok korkmuştuk. Küçük kardeşim sürekli ağlıyordu ve annemin kucağından inmek istemiyordu.

Ne yazık ki komşularımız bizim kadar şanslı değildi. Çok sevdiğimiz arkadaşımız Ayşe ve ailesinin evleri bir arka sokağımızdaki apartmanlardaydı ve o apartmanlar enkaza dönmüştü. Onlardan haber alamıyorduk ve onlar için endişeleniyorduk.

Deprem olalı saatler geçmiş, gecenin karanlığı dağılmaya başlamıştı. Ambulans sirenleri, sivil savunma ve kurtarma ekipleri gelmeye başlamıştı. Hava çok soğuktu ve o

telaşla evlerden üzerimize bir şey almadan sokağa çıkmıştık. Üzerimizde sadece pijamalarımız vardı. Sivil Savunma ekipleri bize battaniye vermişti. Sivil Savunma ekipleri yetişmese neredeyse soğuktan ve korkudan ölecektik. O battaniyenin sıcaklığını hiçbir zaman unutamayacaktım. Normal bir gecede sobanın karşısından uzaklaşmayacağımız bir kış gecesinde, uykuda yorganın altında uyuyor olacağımız o saatlerde o soğuk havada dışarıda olmak düşünemeyeceğimiz bir şeydi. Sokakta o kadar depremzede vardı ki; Sivil Savunma ekipleri bize yetişmekte zorlanıyordu. Artık sabah olmuştu. Durumun bu kadar kötü olabileceğini gün aydınlanınca kavramaya başlamıştık. Yıkılan evlerden acı acı feryatlar duyulmaya başlamıştı. Kimisi kurtarma ekiplerinin gelip enkaz altında kalan yakınlarından iyi bir haber almayı umut ediyor, kimisi ise ölen yakınları için ağlıyordu. Oradaki herkes elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Komşumuz Ahmet Amca elinde bahçe küreğiyle yıkılan evlerdeki toprakları dağıtıyor, bakkal Ali Abi bulduğu bir kazmayla beton tuğlaları kırmaya çalışıyordu. Herkes büyük bir özveriyle yardım etmeye çalışıyordu. Halen daha Ayşelerden haber alamamıştık ve canım arkadaşımı bir daha göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Daha önce televizyonlarda filmlerde gördüğümüz korkunç sahneleri biz gerçekte yaşıyorduk. Evimizde çok hasar olmasa da evlere girmek istemiyorduk. Zaten bizleri de evlere girmememiz konusunda uyarıyorlardı. Daha sonraki günlerde de evlere girmeye korkar olmuştuk.

Bir süre sonra Ayşe'lerden haber gelmişti. Ayşe ve ailesi kurtulmuştu. Onları sağ salim görmek çok sevindiriciydi. Onlar da hallerine bakmadan yardım çalışmalarına katılmıştı. Bütün mahalle birbirine yardım ediyordu.

Günler geçtikten sonra korkuyor da olsak, bizim evimiz

çok hasar görmediği için evimizde kalabiliyorduk. Biz de diğer evleri yıkılan komşularımıza evimizi açmıştık. Komşularımızı dışarda bırakamazdık.

Evimiz hiç bu kadar kalabalık olmamıştı. Annemle babam biz çocukları komşu çocuklarla birlikte yatırıyorlar, yerlere yorgan yatak serip sığabilecek kadar insanı barındırmaya çalışıyorlardı. Sivil Savunma ve diğer kuruluşlar boş olan alanlara çadırlar kurmuş ve eve ihtiyacı olan insanları oraya yerleştirmişti. Yemek ve temiz su ihtiyacı çok önemli bir ihtiyaçtı.

Ülkenin birçok yerinden gelen yardımsever insanlar, Vakıflar İdaresi'nin kurduğu gezici mutfaklarda çalışıyor, oralarda yemek pişiriyor ve ihtiyacı olan insanlara sıcak yemek ve temiz içilebilir su dağıtıyorlardı. İlk defa karşılaştığımız bu insanlar hiç tanımadığı başka insanlar için gönülden hizmet ediyordu. Çocuk halimle bile bunun ne kadar değerli bir davranış olduğunu kavrayabiliyordum.

Bir diğer ihtiyaç da kıyafetti. Biz elimizden geleni yapıyorduk ama bu yeterli değildi. Ülke genelinde büyük bir kampanya başlatılmıştı. Herkes evlerinden battaniye, mont, çorap, ayakkabı, kazak ve kışlık botlar toparlıyor kolilere dolduruyor ve deprem bölgelerine gönderiyorlardı. Örgü örebilen kadınlar evlerinde buldukları yünlerle bere, atkı, yün çorap örüyor yardım toplanan merkezlere yetiştirmeye çalışıyordu. İş araçları kullanabilenler, büyük arazi aracı sahipleri ve birçok gönüllüler yardım etmek için deprem bölgesine koşmuşlardı. Çok büyük bir seferberlik başlatılmıştı. Kimi küçük çocuklar, oyuncaklarını hiç tanımadığı ve tanışmayacağı arkadaşlarıyla paylaşmışlardı. Kolilerden oyuncak ayılar, oyuncak arabalar, oyun kartları ve boya kalemleri çıkıyordu. Böyle bir zamanda mutlu olabilmek için elimizden geldiğince birbirimize yardım etmeye çalışıyorduk.

Yaşlılarımızı ise mümkün olduğunca sıcak tutmaya çalışıyor, kullandıkları ilaçları not alıyor ve eksiklerini hasar görmeyen başka hastanelerden temin etmeye çalışıyorduk.

Okul binamız hasar görmemişti. Deprem olduğu ilk günler okulumuz, yardımların toplandığı ve depolandığı yer olarak kullanılıyordu. Koliler sınıflandırılıyor, yaşlara göre cinsiyete göre ayrıştırılıyordu. Mahalleli birbirini tanıdığı için kimin neye ihtiyacı olacağını biliyordu. Ben de o ekiplerin yanında duruyordum. Gelen kolilerin kaydını tutuyor ve ihtiyaç için gelenlere yol gösteriyordum. Bunu yaparken kendimi masallardaki süper kahramanlara benzetiyordum. Oysa sadece hangi kolide ne var kaç tane var. Hangi mahalleli nerde diye kayıt tutuyordum. Bu karanlık günlerde bir şeyin elinden tutmak bir nebze olsun yardımda bulunmak beni ve benim gibi diğer arkadaşlarımı da mutlu ediyordu.

Büyüklerimizin anlattığı yardım hikâyeleri bizleri hem hüznlendiriyor hem de ne kadar duyarlı bir toplum olduğumuzu düşündürüyordu. Kimi küçük arkadaşlarımız kumbaralarında biriktirdiği parasını depremzedelere yardım için göndermiş, kimi yaşlı amca ve teyzeler hastalıkları için ayırdıkları birikimlerini göndermişti. Hiç kimse azıcıkta ne olacak demiyor çorbada benim de tuzum olsun diyordu.

Günler geçtikçe hayat normale dönmeye başlamıştı. Yavaş yavaş elbirliğiyle tamirler başlamış, tehlikeli görülen binalar yıkılmış ve yıkılan binaların yerine yenilerini yapmak için çalışmalar başlamıştı.

Okulumuz tekrar açılmış ders zili çalmıştı. Maalesef okulumuzda bazı arkadaşlarımız artık yoktu. Yerleri hiçbir zaman dolmayacaktı. Onları anmak için program yapmıştık. Gözyaşları içerisinde arkadaşlarımızı ve geçirdiğimiz güzel günleri hatırladık. Onları hiç unutmamak için birbirimize

sözler verdik. Sevimli dostlarımızı da bu kötü günlerde unutmamıştık. Onlara da boş bulduğumuz yerlerde yiyecek ve su kapları koyuyorduk.

Günler geçtik sonra birçok yardım etkinliği yapılmaya devam edildi. Basketbol maçları, satranç turnuvaları, koşu yarışları, müzik programları konserler tiyatrolar ve birçok etkinlikler düzenleniyordu. İnsanlar ne kadar acı çekseler de ellerinde avuçlarındaki her şeyi kaybetseler de gene de yardım etmek için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlardı. Okulumuzda da depremzedeler için bir kermes düzenlenmişti. Annem güzel pişirdiği bir tatlıyı satışa sunmuştu. Bense artık okumadığım kitapları dergileri getirmiştım. Sesi güzel olan arkadaşım Ece de kermes sırasında küçük bir konser vermişti. Yani damlaya damlaya göl olur düşüncesiyle hareket etmiştik ve güzel bağışlar toplamıştık. Uzun bir aradan sonra bir deprem daha olmuştu. Maalesef bu sefer bizde enkaz altında kalmıştık Ayşeler de. Deprem olalı günler geçmişti. Birden bire bir ışık görmüştük galiba bizi bulmuşlardı. En sonunda enkaz altından çıkmıştık. Herkes bize battaniye ve yiyecek veriyordu. Ayşelerden sonunda bir haber almıştık. Maalesef bu iyi bir haber değildi, Ayşe kurtulmuştu fakat annesi ve babası ölmüştü. Artık Ayşe'ye biz bakıyorduk. Onu sokakta yalnız başına bırakamazdık. Yine deprem bölgesine yardımlar yapıldı. Bundan sonra başka deprem olmamıştı ve artık hayat normalleşmişti.

Başımıza çok büyük bir felaket gelmişti. Büyük acılar yaşamış, çok zor zamanlardan geçmiş, yerini asla dolduramayacağımız kayıplar vermiştik. Kimisinin evi kimisinin işi kimisinin ailesi yitip gitmişti. Bu zor günlerde yardımlaşma ve birbirimize yardımcı olmasak daha da zor zamanlar geçirecektik. Acılarımızı bile birbirimizle paylaşarak azaltmaya çalışıyorduk.

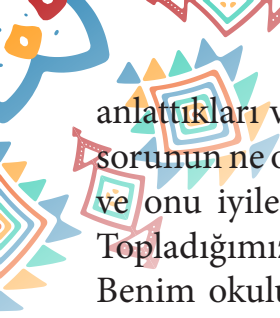
“BİZ BİRLİKTE VARIZ”

İnsanlar birbirleriyle etkileşip, iletişim kurmaya ihtiyaç duyan sosyal varlıklardır. Toplumsal yapının her aşamasında insanlar vardır ve bu yapının bütünüyle güzel işleyebilmesi için her bireyin katkısı ve katılımı çok önemlidir. Bir makinanın parçaları ne kadar uyumlu ve düzgün çalışırsa, makina da o kadar verimli çalışır. Toplumların yükselebilmesi de, aynı bir makinanın parçalarında olduğu gibi, onu oluşturan bireylerin her biri birbirine bağlıdır. Bu yapının içinde oluşabilen aksaklıkları giderebilmenin en önemli yollarından biri yardımlaşma kültürüdür. Yardımlaşma, özellikle bizim toplum yapımızda çok değerli ve önem verilen bir iştir. İhtiyacı olan tüm canlılara el uzatmak, onların yanında olmak insan doğasının en güzel yanlarından biridir.

Birbirine yardım etmenin önemi uzun yıllardan beri anlaşılmiş ve bunu herkesin fark etmesini sağlamak için onlarca atasözü ortaya çıkmıştır. Örneğin, “Yalnız taş duvar olmaz” atasözüyle insanların bir arada olmadan, birbirleriyle yardımlaşmadan bir işi başaramayacağı vurgulanır. Tek başına duran bir taş ile küçük bir duvar bile yapılamaz ama birden çok taş bir araya gelerek koskoca bir duvar oluşturabilir. Yardımlaşarak ve dayanışmayla her sorun aşılar ve her derde çözüm bulunur. Birbirine destek olarak başarılacak işler de hem daha anlamlı, hem de daha mutluluk verici olur.

Benim okulumda belirli aralıklarla düzenlenen kermeslerin her birinde farklı bir toplumsal amaç için yardım topluyoruz. Bu amaç için bazen kendi yaptığımız kartları, eşyaları ve yiyecekleri getirip satıyoruz, bazen de aktiviteler düzenleyip onları arkadaşlarımızla uyguluyoruz. Etkinliğin amacına yönelik hazırlanan panolar, öğretmenlerimizin

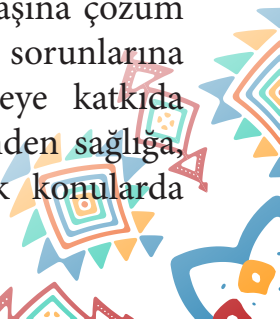

anlattıkları ve bilgilendirme için yapılan seminerler sayesinde sorunun ne olduğuyla ilgili daha iyi bilgi edinip, bilinçleniyoruz ve onu iyileştirmek için neler yapabileceğimizi öğreniyoruz. Topladığımız yardımları da belirlenen kurumlara bağışlıyoruz. Benim okulum ve diğer okullarda yapılan bu tarz etkinlikler sayesinde toplum sorunlarını daha yakından tanıma fırsatı bulabiliyor olmak ve minik de olsa bir yardım eli uzatabilmek, hepimiz için çok değerlidir.

İyilik bulaşıcıdır. Nasıl ki bir kıvılcım, büyük bir yangını başlatabilirse, yapılacak en ufak bir yardım da başkalarının katılımını teşvik edip, bir anda etkili ve fark yaratacak bir hale dönüşebilir. Verilen destekler arttıkça, tıpkı zincirleme reaksiyon gibi destek verenler de artar.

Birliktelik oldukça, yeni düşünceler üretmek için çalışılıp, çok büyük ve zor görünen sorunların çözümü de mümkün olabilir. Her insanın yardım etmek adına yapacağı katkı küçük de olsa, büyük de olsa çok değerlidir. “Bir kişi neyi değiştirebilir?” demeden, ihtiyaç olduğunu gördüğümüz konularda elimizden geleni yapmak hem sorunlara çözüm bulunmasına yarar, hem de bizim iç huzurumuz için önemlidir.

Her toplumun kendine özel ihtiyaçları ve eksikleri vardır. Bu eksiklikleri fark eden bilinçli kişiler veya kurumlar, bu ihtiyaç ve eksiklikleri gidermek adına çeşitli amaçlar için Vakıflar kurmuşlar. Vakıflar, genellikle yardıma muhtaç olanlara destek olmak veya toplumda ortaya çıkan çeşitli ihtiyaçları karşılamak amacıyla kurulan kurumlardır. Gönüllü olarak katılabileceğimiz Vakıflar sayesinde, tek başına çözüm yaratamayacağımızı düşündüğümüz toplum sorunlarına sistemli ve bilinçli bir şekilde çözüm üretmeye katkıda bulunabiliriz. Vakıfların kuruluş amaçları eğitimden sağlığa, kültürden çevreye, tarihten sanata çok değişik konularda

olabilir.

Toplumumuzda maddi zorluklar ya da ailevi problemler yüzünden eğitim hakkına ulaşamayan öğrenciler vardır. Bazen de akademik, sportif ya da sanatsal alanda çok yetenekli olduğu halde, teknik veya maddi sebeplerle kendilerini daha da geliştirecek organizasyonlara veya okullara katılamayan öğrenciler olur.

Bu öğrencilerin hak ettikleri eğitimi almalarını, başarıya ulaşmalarını hedefleyen, toplumdaki eğitim seviyesini ve kalitesini artırmak için çalışmalar yapan eğitim Vakıflarının yardımları, pek çok hayata dokunduğu gibi, nesillerin gelişiminde büyük rol oynar.

Sosyal yapıdaki sorunlar, ekonomik sıkıntılar, aile içi yaşanan olumsuzluklar ve işsizlik gibi sebeplerle maddi problemler yaşayan insanların yanında olan Vakıflar da büyük önem taşır. Sorun yaşayan bireylere fırsatlar yaratıp, onların ihtiyaçlarını karşılamak için yardım ederler. Ailelerin biraz da olsa rahat nefes almasını ve evlerde yüzlerin gülmesini sağlayan bu Vakıflar da toplumların olmazsa olmazı, can suyudur.

Sağlık alanında toplumsal bilgilendirme, sağlık eğitiminin ulaşamadığı yerlere ulaşması için çalışmalar yapma amacıyla olan Vakıflar, küçük yaşlardaki çocuklardan yaşlı insanlara kadar toplumun her kesimindeki insanların sağlık bilincinin gelişmesine katkı koyar. Sağlığımızı korumak için yapmamız gerekenleri çeşitli eğitimler ve aktivitelerle öğrenmeye, anlatmaya çalışırlar. Sağlık sorunu yaşayan kişiler de yine bu alanlarda kurulan Vakıfların desteğinden yararlanırlar. Vakıflar, pahalı ilaçlara erişim veya hastalık sürecinde ihtiyaç duyulan destek, daha önce benzer hastalık süreci yaşamış insanlarla iletişim ve hastaların her türlü ihtiyaçlarında hastaların yanında yer alır.

Vakıflar, toplumların kültürünü, inanışlarını, tarih bilincini ve hedeflerini desteklemek için de vardır. Yeni nesillere doğru bilgilerin aktarılmasını sağlamak, toplumların sürdürülebilir yapıya sahip olması için olmazsa olmazdır. Geçmişte yapılan kültürel ve sanatsal faaliyetleri yeni nesile anlatmak, onların da kültürlerine sahip çıkmasını sağlamak için nesiller arasında köprüler kurmaya çalışan Vakıflar, aynı zamanda insanların yaşadığı coğrafyaya bağlılığının artmasında da rol üstlenir. Tarihini, inançlarını ve sanatını tanımak, toplumsal kimliğimize sahip çıkabilmemiz için gereklidir.

Yardıma ihtiyaç duyanlar, sadece insanlar mıdır? Tabi ki hayır! Doğadaki tüm canlıların da bizler gibi yaşama hakkı vardır. Çevremizdeki canlıların da güzel bir yaşamının olabilmesi, haklarının savunulabilmesi için onlara destek verme amacıyla kurulmuş Vakıflar vardır. Daha iyi koşullarda yaşamak, şiddet görmeden, medeni şartlarda var olmak, beslenebilecekleri ve barınabilecekleri alanlara sahip olmak her canlının hakkıdır. Onların sesi olabilmek, onlar için var olabilmek insanlığın gereklerindedir.

Yaşadığımız çevreye sahip çıkıp korumak ve doğanın sonraki nesillere kalması için uğraş vermek her insanın görevidir. İnsanlara doğa bilincini aşlamak, yapılması ve yapılmaması gereken uygulamalarla ilgili onları bilgilendirmek veya doğaya verilen zararı azaltmak için yöntemler bulup uygulamaya geçirmek çok büyük önem taşır. Vakıflar bu alanda da bizlerin yanında olmaya devam ederler. Doğanın korunması, doğaya bırakılan atıkların en aza inmesi, yeni ağaçların dikilmesi ve ormanların çoğalması gibi çevreci yaklaşımların tüm insanlar tarafından benimsenmesi için onları teşvik etme görevini üstlenen kurumlar arasında yine Vakıflar ön plandadır.

Yardımlaşılın kişilerle kurulan bağlar, hem yardım

edenler, hem yardım alanlar için çok değerli ve kalıcıdır. Bugün başkaları için çalışan, onlara yardım etmek için uğraşan bir insan bir gün yardıma ihtiyacı olan taraf olabilir. Şu an yardım alan bir kişi de daha sonra yardım yapacak bir birikime ve güce sahip olabilir. Eğitimini Vakıftan aldığı destek ile tamamlayan öğrenciler, zaman içinde bu Vakıfların sürmesi için katkı koyan bireyler olup başka öğrencilere de destek olurlar. Toplumsal yapıdaki işleyişin bu şekilde sürdürülebilir olması için, nesilden nesile aktarılan bir gelenek haline gelmesi için, Vakıfların varlığı ve çeşitliliği büyük önem taşır.

Sonuç olarak, toplumumuzdaki tüm canlıların iyi bir yaşam sürdürebilmeleri için, sadece kendimizi değil, çevremizdeki tüm varlıkları düşünüp, onlar için elimizden gelen tüm yardımı yapmalı ve bu yardımları yapmamıza aracı olan Vakıflarda görev almalıyız. Mutluluk da iyilik gibi bulaşıcıdır. Yardımlarımızla mutlu etmeye çalıştığımız herkes ve her şey, bizi de mutlu edecektir.

6. Sınıflar Üçüncüsü, Erke Doruk İŞERİ
Türk Maarif Koleji

“Vakfa saygı, tarihe saygıdır.”

“KÖTÜ GÜN DOSTLARI”

Soğuk bir kış günüydü. Dışarıda deli gibi esen sert bir rüzgâr ve rüzgârla birlikte yağan yağmur vardı. Gece olduğu için etrafımızda olan bitenden habersizdik. Çok uzun bir gece olacağı belliydi. Hepimiz o büyük gürültüyle birden bire uyanmıştık. Babam ve annem bizi sakinleştirmeye çalışıyor korkmamamız için bize sakin olmamızı söylüyordu.

Annem yanımıza geldi. Hepimizi salona topladı. Çok soğuktu çok üşüyorduk. Sonra üstümüze battaniyeleri örttü. Kardeşlerimle ısınmaya çalışıyorduk. Evimizi babam geçen yıl tamir etmişti. Çatıyı da kötü hava koşullarına karşı daha dayanıklı yapmıştı. Babam bir inşaat ustasıydı ve kendi başına böyle işler yapması çok normaldi. Aniden evimizin kapısı çaldı. Kapıyı açtığımızda üstü sıırılsıklam olan yan komşumuz Mehmet amca kapının önünde belirdi. Hep bir ağızdan:

- “Ne oldu?” dedik.

Karşılık olarak:

- “Evimi su bastı” cevabını aldık.

Babam Mehmet amcanın evini kontrol etmeye gitti. Evin halini gören babam hemen cebinden telefonunu çıkarıp durumu yardım ekiplerine bildirdi. Yardım ekiplerinin gelmesi bayağı uzun sürdü ama Mehmet amcanın evine sonunda ulaştılar. Önce ekipler evdeki değerli eşyaları dışarıya çıkardılar ve evdeki suyu dışarı boşalttılar.

O sırada ben, kardeşim ve annem, evimizin penceresinden yaşanan olayları izliyorduk. Mehmet amca ve ailesi evini bu halde gördüklerinde çok üzüldüler. Bu sırada ekipler sorunun evin neresinden geldiğini tespit etmeye çalışıyorlardı. Evin mutfağına girdiklerinde tavanda kocaman bir delik gördüler. Ellerindeki malzemelerle deliği geçici de olsa kapattılar. Herkes

çok yorulmuştu. Ekipler gün ışığında daha rahat iş yapacaklarını düşündükleri için Mehmet Amca'ya sabah olduktan sonra geleceklerini söylediler.

Mehmet Amca ve ailesini gün doğana kadar evimizde konuk ettik. Onlara annemin yaptığı sıcak çorbadan verdik. Günün ilk ışıklarında bize çok teşekkür ederek Mehmet Amca ve ailesi büyük bir heyecanla evlerine gitmişlerdi; ama evlerinin halini gördükten sonra büyük bir hayal kırıklığına uğramışlardı fakat mutfaktaki büyük deliği kapama çalışmalarını gördüklerinde az de olsa mutlu olmuşlardı. Ekipler bu sorunu düzeltmenin yaklaşık iki saat süreceğini söylemişlerdi. Mehmet Amca ise onlara birkaç arkadaşını yardıma çağıracağını söyledi. Ekipler bunu duyunca işin kısılacağı için çok mutlu oldular çünkü köyün merkezinde bir ev daha zarar görmüş, duvarı yıkılmıştı. Bir yandan yağmur bir yandan fırtına bir yandan da toprak kayması birçok yerde zararlara sebep olmuştu.

Ekipler Mehmet Amcanın evinin çatısını yaptıktan sonra köyün merkezindeki eve doğru yola çıktılar. Yolda giderken arabanın tekeri yola düşen kaya parçalarından birine çarparak taklalar atmaya başladı. Bir ağaca çarparak duran yardım ekiplerinin arabası paramparça olmuştu.

Dışarıdaki yağmuru izleyen küçük Ayşe arabanın bu halini görüp ailesine bilgi verdi. Ailesi ise hemen ambulans çağırdı. Araç içindeki beş kişiden üçü ağır yaralanmıştı. Diğer iki kişi ise kazayı hafif yaralarla atlattı. Evleri tamir etmeye gelen ekiplere ilk müdahaleyi köy halkı yapmıştı. Eğer köy halkı o müdahaleleri yapmasaydı ekipteki bazı kişiler hayatta olmayacaktı. Bu müdahaleler onlar için çok büyük bir önem taşıyordu. Olaydan on dakika sonra sağlık ekipleri olayın yaşandığı yere ulaşmışlardı. Kaza geçiren ekiptekiler ambulansa halkın da yardımıyla bindirilmişti. Hastaneye giden

ekip üyelerinin durumu sonradan öğrendiğimize göre iyiydi. Bu arada duvarı yıkılan ev, köyümüzün muhtarı Ali Bey'in eviymiş. Olay yerine gitmeye çalışan yardım ekibinin yerine çevreden gelenler yardımcı olarak muhtarımızın duvarı yıkılan gösterişli evini zor da olsa tamir ettiler ve yıkılan kısmın tehlike arz etmesini önlemek için devrilen duvarın parçalarını başka yere taşıdılar.

Gün boyunca yaşananlar herkesi çok yormuştu. Sadece köyümüz zarar görmemiş başka köyler de bu doğal afetten birçok zarar görmüştü. Belediye, halkı uyarmak için anons yapıyor dışarıya kimsenin çıkmamasını söylüyordu. Esen sert rüzgâr ve yağın yağmur birden fazla evin çatısını uçurmuş, birçok ağacı devirmiş, yolları kapatmış, yolları ve evleri sel basmış can kaybına yol açmıştı. Bu olayda bazı kişiler kaybolmuştu. Gün aydınlanınca yaşanan gerçek bir bir ortaya çıktı. Görünen manzara karşısında herkeste bir telaş ve üzüntü hâkimdi. Köylüler zarar gören evler ve evsiz kalan vatandaşlar için yardım kampanyası düzenlediler. Yaptıkları yemekleri ve topladıkları giysileri belediye binasına taşıdılar. Tabii ki de bu yardımların bizlere ulaşması o kadar kolay olmadı. Yağmur şiddetli yağmaya devam ediyordu ve yaşanan heyelan ve selden ötürü birçok yollar kapanmıştı. Birçok kişi gönüllü olarak yardıma koşuyor ellerinden ne geliyorsa onu yapmaya çalışıyordu. Herkes seferber olmuştu. Birlikten güç doğar ya işte bu kötü günler bizim ne kadar yardımsever bir toplum olduğumuzu da gösteriyordu.

Bu durumda biz de okula gidemiyorduk. Okullar, her şey düzene girene kadar tatil edilmişti. Biz de evde kardeşlerimle birlikte anneme yardımcı oluyorduk. Olay bizi çok korkutmuştu. Gece olduğu zaman hepimiz aynı odada kalıyor ve kardeşlerimle birlikte uyuyorduk. Babam inşaat ustası olduğu için gündüzleri

arkadaşlarıyla birlikte zarar gören evlere gidiyor bir nebze olsun zarar gören insanlara yardımları dokunuyordu.

Köydeki büyüklerin dediğine göre bu afet son elli yılın en büyük afetiymiş. Kapanan yollar, sel basan evler ve yaşanan can kayıpları hepimizi derinden etkilemişti. Ama bir gerçek var ki böyle zamanlarda birbirimize kenetleniyor ve yaralarımızı sarmaya çalışıyorduk. Yağmur da durmak bilmiyordu. Her yer çamur deryasına dönmüştü. Köye gelen dozerler yolları açmaya ve evlerinde mahsur kalanlara ulaşmaya çalışıyordu. Adamlar canla başla uğraşmakta ve yığılan toprakları dozerlerle taşımaya çalışıyorlardı.

Evde de bir telaş vardı. Biz çocuklar “ne yapabiliriz” diye anneme sorduk. Annem “yemek konusunda bana yardım edebilirsiniz.” dedi. Köydeki kadınlar yemek yapıyor, biz de yemekler hazır olunca babamlara sesleniyorduk. O da köyde çalışan kişileri eve getiriyordu ve birlikte yemek yiyorduk. Herkesin böyle zor zamanda bir görevinin olması ve bu görevi aşkla, isteyerek yapması işimizi kolaylaştırıyordu.

Büyük bir sorun daha vardı. Köydeki birçok ahıra su dolmuş ve hayvanların birçoğu telef olmuştu. Sağ kalan hayvanlar da dışarıya çıkarılmış ve öylece bekletilmişti. Havanın soğuk olması da yardım seçeneklerini azaltıyordu. Allah’tan bizim hayvanlara bir şey olmamıştı. Bizim ev fazla zarar görmeyen evler arasındaydı ama arkadaşlarımla evleri ve ahırları çok zarar görmüştü. Maddi kayıp da çok büyüktü. Hayvancılıkla geçimini sağlayan arkadaşım Ahmet ve ailesi kara kara düşünmekteydiler. “Şimdi ne olacak ve nasıl toparlanıp eski halimize kavuşacağız?” diye babamla konuşmaktaydılar. Büyükbaş hayvanlar, koyunlar ve tavuklar için acil bir ahır gerekiyordu. Yardımların ne zaman bizlere ulaşacağı belli değildi. Kendimiz de çareler üretmek zorundaydık. Arkadaşım

Ahmet ve ailesi bizim eve gelmişti. Babam hemen:

-Sizin hayvanları bizim ahıra taşıyalım dedi.

Bizim ahır da çok büyük değildi. Babam ve arkadaşımın babası Hüseyin Amca karar verip ek geçici olarak küçük bir ahır yaptılar. Sonra hayvanları taşıma işlemleri başladı. Tavukları ve kuzuları arkadaşım Ahmet'le birlikte taşıdık. Taşırken yollar çamur içindeydi. Çamurlara girerek geçmek zorundaydık. Düşmemek için dikkatli oluyorduk. Yere sağlam basıyor, bir yandan da hızlı olmaya çalışıyorduk. Hava kararmadan hayvanları bizim ahıra taşımalıydık. Nefes almadan ve dinlenmeden bir bir hayvanları bizim ahıra taşıdık.

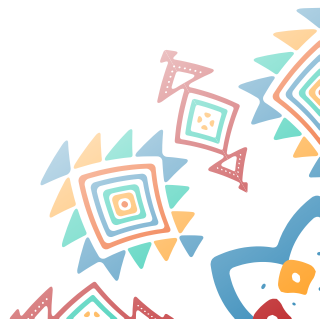
İçimi tuhaf, buruk bir his kapladı. Ya birbirimize yardım edemeseydik, ne yapardık? Bu düşünce beni çok korkutmuştu. Ekip çalışmasıyla bu kötü günler geride kalmıştı, yaralarımız sarılıyor, yardımlar bize de ulaşıyordu. Devlet yetkilileri, bir bir zarar gören köyleri geziyor, zarar tespitleri yapıyorlardı. Bu kötü günler uzun zaman hafızamdan silinmeyecekti biliyordum.

O günden bu güne tam altı yıl geçti. Millet olarak bu kötü günleri birlik olarak geride bıraktık. Maddi zararlarımızın çoğu karşılandı. Yaralarımız sarıldı. Kaybettiğimiz dost arkadaş ve aile büyükleri dışında her şey yoluna girdi. Atalarımız boşuna dememiş: “Baş başa vermeyince taş yerinden kalkmaz.” Yardımlaşmak iyidir ve zor günlerde yardımlaşmak çok önemlidir.

6. Sınıflar Dördüncüsü, Arte Kuzey BOĞAÇ
Güzelyurt Türk Maarif Koleji

“Vakıflar; en güzel bir sosyal hizmet tesisidir.”

“YARDIMLAŞMA VE DAYANIŞMA”

Yardımlaşılama insanların sahip olduğu en güzel davranışlardan biridir. Etrafımızdaki insanlara yardım etmek insanoğlunun sahip olduğu en kıymetli duygularındandır. İnsanlarla yardımlaşmak toplumsal dayanışmayı arşa çıkarır. İnsanlar arasında sevgi, saygı ve iletişim bağları çok kuvvetlenir. Yardımlar sayesinde toplulukların ömürleri git gide uzar.

Türkiye ve KKTC dünyada yardımlaşma konusunda örnek teşkil edecek iki ülkeden birisidir. Yardımlaşmaların ülkelerde somut olarak görüldüğü en önemli olaylar doğal afetlerdir. Türk milleti olarak yakın bir geçmişte unutamadığımız büyük bir doğal afet yaşadık. Sadece bir ülkeyi değil tüm dünyayı derinden sarstı. Tüm dünya deri bir hüzne boğuldu. Biz de kardeş ülkemiz Türkiye için aynı acıyı burada hissettik. İnsanların dini, dili, cinsi, ırkı her ne olursa olsun bizler insanız. O kadar büyük bir depremdi ki o sallantıyı başka bir ülkeden hissettik. O an tüm aile fertleri çok telaşlanmıştı. Ben çok telaşlanmıştım. Korkmuştum ve gözlerimi kapattım, bekledim. Kısa bir süre olmasına istinaden beni ürkütmeye yetti. Sabah haberlerde izlediğimizde çok üzüldük. Acaba benim ürküp gözlerimi kapattığım an akranlarım da aynısını yapmışlar mıydı? Onlar da yanlarına ailelerinden birisinin gelmesini beklemiş miydi? Yoksa televizyonda gördüklerimiz gibi bir saniyede her şey yok mu oldu? O görüntüleri izlemek bile insanın tüylerini ürpertirken yaşamak nasıl bir duyguydu? O an bebekler ağlıyor muydu yoksa cennet kokan kokularıyla herkesin içine huzur mu serpmişler miydi? Bütün televizyon kanalları o sahneyi yayınlıyorlardı. Kanalların arasında belki de güzel bir haber gördüm diye göz gezdiriyordum. Birden

elim basmadı, tutmadı... Bir baba vardı. Enkaz başında elinde bisküviyle duruyordu. Biraz bekledikten sonra asıl beklediği şeyi öğrenmek dehşet vericiydi. Çocuğu bisküvi istemiş açtır şimdi diyerek kızını bekliyormuş. Koşarak babama sarıldım. Yemek yemek gelmez ki insanın içinden. Benim kardeşlerim orada açmış, susuzmuş, nefes alamıyormuş. Kuş cıvıltıları gibi çıkan seslerine tozlar geliyormuş. Kendimi böyle bir durumda düşündüm. Hiçliğin ortasında ne yapardım? Galiba korkmak ve yalnız kalmak istemezdim. Zihninizde bir kelime parladı diye umut ediyorum. O karanlık ve hiçliğin ortasında bir el uzanıyor. Bir ışık vuruyor tozlu yüzüme. İşte diyorum sonunda kurtuldum. Geldi, geldi diye bağırarak istiyorum, toz dolu boğazımı yırtarcasına. Yardım geldi. Saatler geçtikçe yüzümüzü hafif tebessüm ettiren tek bir şey vardı enkaz başında duran her yalnız kalbe bir yardım eli uzatıldı. Herkes per perişan oldu. Kimi tarlasını bıraktı, kimi dükkânının kepengini indirdi. Herkes koşuşturdu. Tek bir sözcük için 11 şehre “yardımlaşma” nağmeleri yağıyordu. Eminim ki okunan bu satırlarda yardımlaşma kelimesi her geçtiğinde bir tebessüm beliriyor insanın suretinde. Deprem olduğunda başka ülkelerden de yardımlar yapıldı. Mesafeler yok sayılmalıydı. KKTC de bu yardımları başını çeken ülkelerden birisidir. Girne’den Lefkoşa’dan giden, su TIR’larını gördüm. Doldurmak istedim, boş kalan her bir şişenin santimini. Bizim ülkemiz de kardeşlerimiz seslerini duydu.”Yardım edin!” ÇIĞLIKLARINA “geldik, buradayız” diyebildik. İnsanlar sadece yiyecek ve içecek değil giyim gibi birçok ihtiyacı da karşıladı. İki ceketi olan nenem birini, üç gömleği olan babam ikisini gönderdi. Kimisi üşümesin, kimisi aç susuz kalmasın. Herkes tek bir kelimenin etrafında toplansın. Yardımlaşma için, hayat için, daha güzel bir dünya ve barış için... Tek bir şeye ihtiyacımız

var. Birlik olup yardımlaşma içerisinde bulunabilmeliyiz. Dünyanın her yerinde her anne, çocuk, dede... Yalnız olmadığını bilmeli. Huzur içinde uyunabilmeliyiz. İnsanlar arasında birlik, beraberlik duygularını geliştiren bu tarz yardımlaşma konularına önem vermemiz gerekmektedir. Çünkü hiçbir insan yardıma ihtiyaç duymayacak diye bir kural yoktur. İnsanlar birbirine yardım ettikçe aralarında minnet duygusu da gelişir. Aileler çocuklarını yardımlaşma ve dayanışma bilinciyle yetiştirmelidirler. İş arkadaşları ve okul arkadaşlarıyla yardımlaşma ve dayanışma içerisinde çalışmak, işleri hızlıca bitirmemizi sağlar. Yardımlaşma ve dayanışma içerisinde yapılan çalışmak, işlerin sayesinde keyifli bir çalışma ortamı yaratmış oluruz. Günümüzde yapılan İsrail ve Filistin savaşında mağdur olan ve canlarını kaybeden Filistin halkına destek olmak için İsrail ürünlerini boykot ederek Filistin e destek olalım. Çünkü bugün Filistin ülkesine yapılanlar, bizim ülkemize de yapılabilirdi. Orada masum insanlar ve çocuklar katlediliyor, onların yaşam hakları ellerinden alınıyor. İnsanın bu dünyada bir hakkı varsa, o da en temel hakkı olan yaşama hakkıdır. İnsanlar her istediğini yapacaksa eğer, insan haklarının bir kıymeti kalır mı? Umarım bütün dünya ülkelerin İsrail'in, Filistin'e yapmış olduğu eylem karşısında sessiz kalmayarak bu eyleme bir son verir. Orada evini, ailesini kaybeden ve yiyecek bulmada sıkıntı yaşayan insanlara ülkemizde bulunan Kıbrıs Vakıflar İdaresi gibi yardım kuruluşları aracılığı ile "Sen de bir el uzat" kampanyası tüm halk olarak oradaki insanlara yardım gönderebiliriz. Bu yaşta, aslında konuşmam gereken çok daha farklı konular olmalıydı. Fakat bu konuda omuzlarımda bir sorumluluk varmış gibi hissediyorum. Benim bu sorumluluğu hissetmem, büyüklerimden bazılarının yardımlaşma bilincinde olmadığını göstergesidir. İnsanoğlunun unutmayacağı yegâne

duygulardan birisi de yardımlaşmadır. Aradan aylar, yıllar geçse de insan, yapılan iyiliği unutmaz. Bir toplumda eğer yardımlaşma ve dayanışmayı geliştirememişsek o toplumda birlik ve beraberliği, en önemlisi toplum olma bilincini beklememeliyiz. İnsanlar nasıl toplum olarak yaşayabildiler? Çok düşündüm. Karşıma çıkan yanıt, ise, ortak çalışma oldu. İnsanlar her şeyi kendi yapmak üzere yaratılmamıştır. İnsanlar dayanışma içinde olsun, düzen bozulmasın diye biri ölürken diğeri doğmuştur. Bu konuyu çok derine indirgeyecek olursak eğer, her doğan yavrucuklar bir tohumdur. Her tohum su ister, güneş ister, sevgi ister... Her tohum büyüüp filizlenmek ister. Bunları tek başına yapamaz her zaman bir varlığın, bir kişinin yardımı vardır. Güneşin, havanın, hayvanların ve bitkilerin iradesi yoktur. Onlar düşünmezler. Peki, onlar düşünmeden de olsa her canlıya yardım ederek ve bizim irademiz varken neden onlar düşünmeden de olsa yardımlaşmıyoruz? Neden bir el uzatmıyoruz, yardım bekleyenlere? Hadi sende gel, uzattığın elle bir can ver, ışık ol. Hepimiz bir olalım, birlikte olalım en önemlisi biz olalım ve yardımlaşalım. Atalarımızdan aldığımız öğütler bizi yarına hazırladı.

Atalarımız bu konuda neler diyor biraz konuşalım mı? Kendi tecrübelerine dayanarak birçok söz söyleyen atalarımız yardımlaşma ve dayanışma hakkında da bu konuyu ele almışlardır. 'Bir elin nesi var, iki elin sesi var, yalnız taş duvar olmaz, birlikten kuvvet doğar...' Bazı insanlar yardımlaşmada sadece karşı tarafın mutlu olacağını düşünür. Bu büyük bir yanılıdır. Bir insana yaptığımız iyilik mutlaka bize geri döner. Bir gün bizim bir yardıma ihtiyacımız olduğunda bize bir değil, bin el uzatılır. Atalarımız ne demiş 'Ne verirsen elinle, o gelir seninle', 'Bu dünyada yapılan iyilikler ve yardımlar asla karşılıksız kalmaz. Ya bu dünyada ya da ileriki dünyada mutlaka

karşılığını alırız.’ Sizlere değerli bir atasözü paylaşmak isterim; “veren eli herkes öper” bu atasözü, bireylerin yaptığı yardım ve dayanışmalar toplum içerisinde saygı ve değer görmesine sebebiyet verir. Eli öpülesi insan olmak istiyor musunuz? O zaman hadi yardımlaşmaya...

6. Sınıflar Beşincisi, Koral MERTDAĞ
Bayraktar Ortaokulu

“Vakıf; iman, sevgi ve manevi olgunluğun mahsulüdür.”

“BİR ELİN NESİ VAR, İKİ ELİN SESİ VAR”

Yardımlaşma dünyanın en muhteşem, en anlamlı eylemidir. Yardımlaşma insanlar arasındaki birlik beraberlik duygusunun en güzel örneğidir.

Yaşadığımız bu güzel dünyada başka insanların da ellerinden tutmalı, elimizden gelen her türlü yardımı yapmalıyız. İnsan muhtaç olana uzattığı her elde mutluluk, sevgi bulacak ve bir insanın yüreğine dokunacaktır. İmkânlarımız olduğu sürece gerçek iç huzuru, gerçek vicdan duyguları ile yardım edelim ki bizimle beraber başka yuvalarda da çiçekler açsın. Yardımlaşma bizim en önemli insani değerlerimizden birisidir. Yardımlaşma aslında kendimize de yaptığımız bir iyiliktir. Herkes bir başkası için bir şey yaparsa, dünyada ihtiyaçlı kimse kalmaz. İnsanlar başkalarına yardım ettiği, başkalarını sevdiği kadar yükselir. Ne güzel? Ne anlamlı sözler değil mi? Yardım ederek yüreğine dokunduğumuz her insan dünyanın en güzel duygusunu tatmış olur.

Aslında birilerine yardım etmek o kadar kolay ki! Biz yardım denilince genellikle maddi olarak algılıyoruz; bazen karşımızdakine gülümsemek, bazen bir kişiyi veya herhangi bir hayvanı yolun karşısına geçirmek ya da yolda giderken elindeki eşyalar taşımakta zorlanan birisine yardım etmekte yardımlaşma örneklerindendi. Ben bunlardan bazılarını yaptım ve gerçekten kendimin de çok mutlu olduğumu hissettim.

Yardımlaşma toplumun daha mutlu ve huzurlu olması için önemlidir. Yardımsız yaşayabilen bir insan ve toplum düşünülemez. Yardımlaşma insanların sadece zorda kalanlara el uzatması demek değildir. Aynı zamanda yarın bir gün bizim de başımıza gelebilecek her türlü sıkıntılı durumda yanımızda birilerinin olabilmesidir. Yardıma muhtaç olduğumuzda bir

el görmek bir ses duymak isteriz. Bu nedenle herkes kendi imkânına göre yardım etmelidir. Maddi manevi yardımda bulunmak insanın yapacağı en güzel değerdir. Düşünün savaş ve deprem olan ülkelerde yaşayan insanlarımıza da her türlü yardımı yapmak onların yüzlerini güldürmek kalplerine dokunmak sizi de mutlu etmez miydi? Yıkılan evleri belki yapamayız; savaşı durduramayız ama dil, din, ırk ayırımı yapmadan imkânlarımız sayesinde destek olabiliriz.

Yardımlaşma kimi zaman bir dosta kimi zaman yere düşen ve hiç tanımadığımız insana uzatılan eldir. Yardımlaşma aynı zamanda paylaşmaktır. Okuldayken, evdeyken, sokaktayken bu eylemi yapabilmektir. Yemeğini, kıyafetini, sevgini paylaşarak mutluluk içerisinde yaşanan her an güzeldir. Yardımlaşarak bir başka insana ışık tutun ki o da aydınlansın. Kimi zaman kapıda birinin yardımımıza gelmesini bekleriz. Yıkılan umutlarımızı canlandırmasını isteriz. 'Ne verirken elinle o gelir seninle' demiş atalarımız. Ne güzel söylemiş. Dünyada herhangi bir kimseye karşılık beklemeden yardım et ki sen de karşılığını bulup bu güzel duyguyu onunla birlikte paylaşasın. Biliyorsunuz ki birlikten her zaman kuvvet doğar. Fakirlere, arkadaşlarımıza, kardeşlerimize, komşularımıza hep yardım edelim ki bu dünyaya mutluluk saçıp yardımlaşmayı tüm dünyaya yayalım. Yardımlaşma ne kadar çoksa dostluklar da o kadar çoğalır. İnsan her zaman kendini başkasının yerine koymalı ve onlara da elinden gelen her türlü yardımı yapmalıdır. Çözemediğimiz bir sorunumuzda bile yardıma ihtiyaç duyar yanımızda birinin bize el uzatmasını bekleriz. Yardımlaşma her yerde aslında. Okulda, sınıfta, evde, sokakta... Sürekli yanı başımızda... Önemli olan yardımlaşmayı unutmadan devam edebilmektir. Yardımlaşma bir iyiliktir. İyilikte yapıldıkça çoğalır. Ne güzel bir erdemdir. Bunu karşılık beklemeden yapmalıyız. İnsanlar

birbirlerine yardım ederek sorunlarına çözüm bulabilir, zorluklarla başa çıkabilir ve daha mutlu bir yaşam sürebilirler. Örneğin bir doğal afet durumunda insanlar bir araya gelerek yardımlaşır ve zor durumda kalanlara destek olurlar. Acıyı, üzüntüyü paylaşmak da bir yardımlaşmadır. Başkalarının duygularını anlamak ve onlara destek olmaktır. Yardımlaşma sayesinde insanlar başkalarının yaşadığı zorlukları, acıları daha iyi anlar ve onlara yardım eder. Bu da insanların daha anlayışlı ve hoş görülmesi olmalarını sağlar. İnsanlara kendi gücümüzce, imkânımızca yardım etmeliyiz. Örneğin; Yaşlı bir insanın eşyasını taşıyarak ona gücünüzle yardım etmiş olursunuz. Evine ekmek götüremeyene ekmek alarak, para vererek maddi yardımda bulunursunuz. Yaşlı insanların yanına giderek, sohbet ederek onların yalnızlığını gidermek de bir yardımlaşmadır.

Yardımlaşmanın olduğu her yerde sıcak ve samimi dostluklar kurulur. Herkes birbirinin yardımına koşarsa fakir kalan, aç kalan hiç kimse kalmaz. Karşımızdaki kişinin zor durumda olduğunu bildiğimiz halde onu anlamamazlıktan gelmemeli, anlayışlı duyarlı bir insan olup yardım etmeliyiz. Yardımlaşma kimi zaman bir dosta kimi zaman yere düşen hiç tanımadığımız bir insana uzatılan eldir. Yardımseverlik var olduğu sürece insanlık da var olacaktır. 'İnsanların en değerlisi başkasına da faydalı olandır.' Bu yüzden hepimiz elimizden geldiği kadar yardımlaşmalıyız. Yardımlaşma birlikte çalışmaktır. Birlikte yürümektir. Her zaman zor durumda olan insanlara yardım edelim ki iç huzurumuz ve vicdanımız, yardımlaşma sayesinde daha da büyüsün. Bunun için hep birlikte el ele verip zor durumda olanlara yardım edelim ve bunun bir insanlık görevi olduğunu aklımızdan çıkarmayalım.

Yardımlaşma insanları içinde oldukları zor durumdan kurtarmak ve hayatı onlara daha yaşanır hale getirmektir. İnsanların birbirine yardım etmesi bir gerekliliktir. İnsan doğası gereği böyle yaratılmıştır. Annemizden doğduğumuz andan itibaren yardıma ihtiyaç duyarız. Yardımlaşmayı küçükten öğrenmeye başlarız. Bu dünyanın en güzel duygusunu yavaş yavaş büyüterek geliştiririz ve yaymaya devam ederiz. Birlikte daha güçlü bir toplum oluruz.

Gerçek yardımlaşma herkesin birbirine yardım etmesidir. Einstein'ın dediği gibi "Dünya kötülük yapanların yüzünden değil, hiçbir şey yapmayıp seyredenler yüzünden tehlikeli bir yerdir." Yardımlaşma toplumun daha mutlu ve huzurlu olması için çok önemlidir. Yardımsız yaşayabilen bir insan veya yardımlaşma olmadan sürdürülebilir bir toplum düşünülemez. Bunun için birey olarak her zaman yardımsever ve iyi insan olmalıyız. İnsan yardımlaşmayı ve paylaşmayı bilmeli; zor durumda olana yardım etmelidir. İnsanca, kardeşçe ve paylaşarak yaşamasını bilmeliyiz ki; dünyamız daha güzel ve yaşanabilir bir yer olsun. Mevlana'nın da dediği gibi "Bir mum, diğer mumu tutuşturmakla ışığından bir şey kaybetmez." Işık çoğalarak aydınlatmaya devam eder.

Okulda öğretmenimin anlattığı bir hikâyeye geldi aklıma; olayın kahramanı olan Bülent, evde karısı ile yaşadığı sıkıntılardan bunalıp deniz kenarına rahatlamak için gidiyor. Orada çikolata almak için kendisinden para isteyen bir adamla çok ilginç bir diyalog yaşıyor. Adam karısının doğum günü olduğunu ona çikolata almak istediğini, fakat iş bulup çalışmadığı için bunu yapamadığını söylüyor. Bülent adamla yaptığı konuşma sonrası ne kadar yanlış yaptığını anlıyor. Önce adama karısının doğum günü için pastaneden bir pasta alarak adamı mutlu ediyor.

Daha sonra da karısının en sevdiği meyveleri alarak eve gidip, karısının gönlünü alıyor. Böylece etrafındakileri mutlu ederek, kendisi de çok mutlu oluyor.

Günümüz dünyasında insanlar ne yazık ki kendi dertleriyle uğraşmaktan etraflarındaki yardıma muhtaç insanların pek farkına varamamaktadırlar. Bazen de sosyal medya ve diğer iletişim kanalları insanları istedikleri gibi yönlendirerek, gerçek yaşamdan uzak sanal bir dünyanın içerisine itmektelerdir. Bu gibi sebeplerden bugün, geçmişte atalarımızın Vakıflar aracılığıyla başardıkları yardımlaşma düzeyinden oldukça uzaktayız. Ümit ediyorum ki, bizi yardımlaşma mutluluğundan uzaklaştıran engelleri biran önce fark edip, bunlardan kurtularak yeniden yardımlaşma gücünü kullanabilir hale geliriz. Böylece günümüzde Filistin, Doğu Türkistan, Afrika ve benzeri yerlerde yaşanan sıkıntılardan kurtuluruz. İyi yaşamamıza yardımcı olacak unsurlardan birisi de dayanışmadır. Dayanışma sayesinde insanlar daha çabuk ve daha çok iş yapabilir. Atalarımız bu konuda 'Bir elin nesi var, iki elin sesi var' diyerek birlik, beraberlik ve dayanışmanın önemini vurgulamıştır.

Yaşamak zorlukları yenmek, başarı yolunda mesafe kazanabilmek için insanların birbirlerinin güçlerine, fikir ve düşüncelerine ihtiyaçları vardır. Yardımlaşmanın gücüne her zaman inanmışımdır. Birlikte hareket edince daha güçlü oluruz. Bu nedenle çevremizdeki insanlara her zaman yardımcı olalım. Birbirimize yardım etmek için bir felaketin yaşanmasını beklemeyelim. Bunun için hep birlikte el ele verip zor durumda olan tüm insanlarımıza yardım elimizi açıp yardımlaşma ile güneşin güzel doğduğu yuvalarda yüzleri güldürelim.

“Vakfa hizmet; halka hizmet, halka hizmet ise; hakka hizmettir”

“İYİLİKLE YARIŞIRIM”

Dedemle sohbet etmek çok keyifli... Geçmişini anlatması beni eskiden yaşanmışlıkları düşünmeye yönlendiriyor, bir film görürmüş ve sonunu sabırsızlıkla beklermişçesine keyif veriyor. Dedem anlatıyor ben de dinliyorum, sorular soruyorum. Geçmişte yaşananları çok merak ediyorum.

“Bitkinin güzelliği tohumun iyiliğinden, insanın güzelliği ise kalbinden gelir” demiş Mevlana. Kalbin güzelliği yaptığı iyiliktendir, diyor dedem.

Dedeme Vakıf ruhunu sorduğumda o kadar güzel anlatıyor ki canım dedem, yardımlaşmanın bu kadar önemli olduğunu şimdi daha çok anlıyorum. “Yardımlaşma aslında doğarken başlar, bak dedem insanlar doğarken üzerlerinde hiçbir şey olmadan doğar. Ailesi ve çevresi tarafından yardım alır ve büyür, yuvası olur. Ailede başlayan yardımlaşma çevresindekilere yardım yaparak büyür, çoğalır.” Birçok Vakıf var, diyor dedem; temelinde hayır, iyilik, güzellik, estetik ve sevgi olan, dünyada varoluş gayemizi belirleyen birkaç büyümlü sözcüğün etrafında şekillenip, bu amaçlarla kurulmuş olan; din, dil, ırk hatta yeryüzündeki hiçbir canlı ayrımı gözetmeksizin hizmet yapma amacıyla olan. Yüzyıllar içinde iyilik, güzellik, sevgi ve merhamet sözcüklerinden hareketle büyük bir insanlık birikimi ortaya çıkmış. Bu büyük birikimin ne olduğunu anlamak için yalnızca Vakfiyelere bakmak bile yeterli olacak, diyor dedem.

“Vakfiye nedir?”, “Geçmişte insanların yaşantısı nasıldı?” diye sorular soruyorum, cevaplıyor dedem: “Çok fakirlik vardı. İnsanlar yardımlaşarak, elindekini birbirleri ile paylaşarak yaşarlardı. Tarım şimdiki gibi gelişmiş iş makineleriyle değil hep insan gücüyleydi. Yardıma ihtiyacı olanın köylüler yardımına koşar, birlikte tüm işleri yaparlardı” diyor, dedemin

gençliğinde evini yapacağında köylüler yardımlaşmışlar ve birlikte bitirmişler. Böylece yeni evlenecek olan gençler yardımlaşmayla evlerini bitirirlermiş. Fakir ya da yardıma ihtiyacı olanlar arasında dayanışma, yardımlaşma vardı. “Hayırseverlik nedir bilir misin güzel torunum?” diyor dedem, şaşırıyorum. “Nedir dede?” “Bak dedem; hayırsever, kalbi güzel insan demektir. Geçmişte bu değerli insanlar, ihtiyaçlı insanlar için yardım etmek maksadıyla en güvenilir yer olan Evkaf’a paralarını ve mallarını vakfederlerdi dedem.” Çok şaşırıyorum. “Bu kelime de nedir dede, ben bu kelimeyi bilmiyorum.” O da anlatmaya devam ediyor masal gibi... “Bak dedem hayırsever insanlar yardım eli uzatan insanlardır. Hayattayken kimseye belli etmeden, ihtiyaçlı insanları rencide etmeden yardım eli uzatırlardı. Yardım edenin kim olduğunu açıklamadan gizli gizli yardım eder, öldükten sonra da kullanılsın diye mallarını vakfederlerdi. Yani ihtiyaçlı evsiz insanlar kullansın diye Vakıflar İdaresi’ne yönetimini verirlerdi, devrederlerdi. Böylece bu evlerin içinde evi olmayan insanlar yaşar ve vakfeden insanlara minnettar olurlardı. Bu evler başkasına satılamaz kimseye devredilemez.” diyor dedem. “Ne kadar değerli bir yardım bu dede.” diyorum. Bu konular beni çok duygulandırıyor. Çok değerli bir düşünce. O kadar güzel anlatıyordu ki canım dedem, iyilik yapmanın, yardımlaşmanın bu kadar önemli olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.

Evi, işi, parası olan için, aynı koşullara sahip olmayan insanları düşünmek zor olmasa gerek. Vakfiye kelimesini dedemin anlatımlarından sonra daha da merak edip araştırdım. Hayır, iyilik güzellik için insanlığa nasıl hizmet edebilirim fikrinden doğmuş. Unutulan, ihmal edilen ne varsa, o, hatırlanmış, yalnızca yetimlere sahip çıkmakla kalmamış onlara anne babalık etmek için bile Vakıf kurulmuş. Tabiatı güzelleştirmek ve insanlığa

hizmet için “Fidan Dikmek” gibi hayırlı ve anlamlı Vakıflar kurulmuş. Kıbrıs’ta kurulan Mesut Hasbi Vakfı vakfettiği malların gelirinin bir kısmının Konya Karaman Ermenek’teki okula verilmesini, okulun ihtiyaçlarına harcanmasını, Saadettinzade Ahmet Efendi ise Değirmenlik Minareliköy’deki çiftliğin gelirinin bir kısmını Medine’deki ihtiyaçlı fakirlere verilmesini diğer kısmını da Kıbrıs’taki ihtiyaçlı insanlara verilmesini vakfetmiş. Dedem anlattıklarında haklıydı. Bu kelime çok sihirli ve çok değerli bir kelime... İnsan neden vakfetsin? Cevabı çok duygulandırdı beni. Her insan dünyaya eşit şartlarda gelmiyor. Yardıma muhtaç insanlara yardım etmek, yardımlaşarak, ihtiyacı olanlara gönüllü güzel insanlar tarafından destek çıkmak çok büyük bir gönül zenginliğidir. “Vakıf mallarına topluma yararı olacak binalar da yapılıyor” dedi dedem. “Nasıl yani dede?” dedim, anlattı: “Bak dedem bazı Vakıf mallarından alınan kiralar birikiyor ve bu paralar ile okullar, Vakıf malları üzerine inşa ediliyor. Böylece öğrenciler yeni okullarda okuyup güzel bir geleceği oluyor. Dedemin babası okula bu sayede gitmiş. Adamızın birçok bölgesinde Vakıf malları üzerinde yapılan okul varmış. Lefkoşa Türk Lisesi, Atatürk İlkokulu, Mağusa’da Namık Kemal Lisesi ve en son yapılanlardan biri olan İskele bölgesinde İskele Evkaf Türk Maarif Koleji... O bölgede çok ihtiyaç vardı, ben de biliyorum, çocuklar koleje gitmek için uzun bir yol kat ederek ya Lefkoşa’ya ya da Mağusa’ya gitmek zorundaydılar ve o bölgenin çocukları şimdi kısa sürede okullarına gidip bu sayede yeni okullarında en yeni mobilya ve donanım ile çok güzel eğitim alıyorlar. Okul yapmak ne kadar değerli. Peki, başka neler yapılmış araştırıyorum. Camiler, üniversiteler ve birçok güzel yapılar Vakıf mallarına yapılmış. Belki tek bir kişi büyük bir yardım yapamasa da Vakıflar İdaresi’nin yardımları toplayarak büyük

bir yardım yapması çok daha etkilidir.

Vakıfların eğitim için de burs verdiğini duymuştum. Maddi durumu okumak için iyi olmayan öğrencilerin desteklenmesi çok güzel. Burs sayesinde okullarını tamamlamaları, başarılı olmaları ülkemizin kalkınması için de büyük önem taşır. Onlardan birini duymuştum. Annesi babası hasta, bakıma muhtaçtı ve iki de küçük kardeşi vardı. Aldıkları maaş okuması için yetersizdi. Mahallesinde onları tanıyan güzel kalpli, iyilik gönüllüsü ablaları Vakıflar İdaresi'ne çocuğun durumunu anlatmış olsa gerek. Ona üniversite okuması için burs verdiler. Bu sayede çok başarılı bir genç oldu. Annesinin babasının onu mezun gördüğünde yüzündeki gözyaşlarını düşünemiyorum bile. Yüzlerce çocuk Vakıf bursları ile okullarını bitirmişler.

Dedemle sohbete devam ediyoruz, o kadar güzel anlatıyor ki. "Peki dede Vakıf ruhuyla yardımlaşarak başka nasıl iyilik yapılıyor?" diye soruyorum, dedemse hiç tereddütsüz yanıtlıyor beni, "Bak dedem iyilik kalpten gelir, iyiliğin sınırı yoktur, iyilik yapmak isteyen insan bir çaresini bulur ve yardıma ihtiyacı olana onu incitmeden dokunur" diyor. Önceleri anlamıyorum, anlatmaya devam ediyor. "Yardım eli uzatmanın büyüğü küçüğü yoktur dedem. Yardım bekleyen bir küçük kediye bile yardım elini uzatarak belki de onun hayatını kurtarırsın. Kimin ne zaman ihtiyacı olacağı hiç belli olmuyor dedem. Yardımlaşarak birçok zorluklar aşılır. Örneğin sel baskınları sonucunda evsiz kalan insanlar oluyor. Geçen sene deprem olmuştu hatırlıyorsun değil mi? Çoğu insan ailesinden ve evinden barkından olmuştu. Evsiz ve kimsesiz kalmak çok üzücü. Yardım eli uzatmak o kadar kıymetli ki. Vakıflar İdaresi ve birçok yardımsever kişi elinden gelen yardımı yapmıştı. Kimi para olarak, kimi yiyecek, giyecek yardımı yaparak destek olmuştu. Birlikten güç doğar, yardımlaşarak güçleniriz. Depremin, doğal afetlerin açtığı

yaraları yardımlaşarak sararız.”

Konuştuklarımız beni çok etkiledi. Dedem anlattıklarında çok haklıydı. İyilik, yardımseverlik benim de içimde var. “İyiliğin küçüğü büyüğü olmaz dede, bunu sen bize öğrettin!” İyilik bizim için küçük olsa da bazen ihtiyacı olanlara göre çok büyük olabilir. Ben de iyilik için üzerime düşen görevi yapacağım. Doğayı, hayvanları, yardıma muhtaç her canlıyı korurum, kollarım. Benden yardım istemesini beklememe gerek yok. Yardım isteyenleri ben artık daha iyi görüyorum.

Dedem bize yardımlaşmanın önemini birçok olay ve örnekle aşıladı. Biz onu örnek alarak iyiliğin, yardımseverliğin güzelliklerini görüyoruz. En küçük canlı için iyilik yapmak kadar mutluluk verici bir şey olamaz. Yardımlaşarak, güçlüyüz. Arkadaşarımla, ailemle iyilikle ülkemiz için güzel şeyler yapacağız. İnsanların en değerlisi insanları, dünyamızı seven ve faydalı olandır, öyle değil mi?

Doğaya sahip çıkmalı, hayvanları koruyup beslemeli, onlara ilgi göstermeli, ihtiyaçlı her canlıya kendi imkânlarımızla yardım etmeliyiz. Yardımlaşarak yapılan iyilikler büyür, büyüdükçe ise mutluluklar artar. Küçük, büyük fark etmeden yapılan yardımlaşmalarla mutluluklar çoğalıyor.

7. Sınıflar İkincisi, Huriye ŞIK
Türk Maarif Koleji

***“Vakfa hizmet kültür ve sanata
hizmettir.”***

“EN İYİ İNSAN, DİĞER İNSANLARA FAYDALI OLANDIR”

Hayat bir su gibi akar gider. Zaman zaman mutlu olur zaman zaman ise hayatın içinde yolunu kaybeden bir balık gibi çarpına çarpına yüzer dururuz. Yeri gelir insanlara yardım etmek için koşar, yeri gelir yardıma muhtaç halde kalır, gözümüz kapıda birilerinin yardımımıza gelmesini bekleriz. Yardıma muhtaç olduğumuz anlarda bir el, bir ses, bir bakış görmek isteriz. Yardımlaşmanın birçok tanımı vardır. Yardımlaşma kelimesi ‘Türk Dil Kurumu’na göre bir kişiye ya da bir canlıya kişilerin bir konuda yardım etmesine verilen isimdir. Yardımlaşma ve dayanışma insan hayatındaki önemli unsurlardır. Tarih boyunca tüm canlıların birbiriyle yardımlaşma eylemi içerisinde oldukları söylenebilir.

Yardımlaşma bana göre dünyanın en güzel ve en anlamlı eylemidir. Yardımlaşma, insanlar ve canlılar arasında arkadaşlık, dostluk ve kardeşlik duygusunun daha da çok artmasına neden olur. Kişi, her zaman kendi ego ve çıkarlarını düşünmek yerine yardıma ihtiyacı olan kişilere yardım eli uzatması gerekmektedir. İnsanlar empati yaparak yardıma muhtaç olan insanların yerine kendini koymalı ve onlara da ellerinden gelen her türlü yardımı esirgememelidir. İşte ancak bu şekilde duyarlı bireyler olarak yardımlaşma ve dayanışma içinde olabiliriz. İnsanlara yardım ettiğimiz gibi yardıma muhtaç diğer canlılara da yardım etmemiz gerekir. Örneğin kapımızın önüne bir kap su veya bir kap yemek koyarak sokak hayvanlarına yardım edebiliriz. Dünyada hiçbir insan tüm becerilere sahip olamaz. Dolayısıyla bazı işler için başka insanların yardımına ihtiyaç duyarlar. Bazen, bazı işler için beraber hareket etmek gerekir. “Bir elin nesi var iki elin sesi var.” atasözü de bunu anlatır. Toplumda

bazı insanlar diğerk insanlardan fazla yardıma ihtiyaç duyarlar. Onları da unutmamak gerekir. Böyle kişilere yardım etmek, sorunlarını çözmeye çalışmak ve yaralarına merhem olmak bizim görevlerimizden biridir. Unutulmamalıdır ki gerçek dayanışma birilerine yardım etmek değil, herkesin birbirine yardım etmesi demektir. Einstein'ın dediğı gibi "Dünya kötülük yapanların yüzünden değil, hiçbir şey yapmayıp seyredenler yüzünden tehlikeli bir yerdir."

İnsanlar bir arada yaşayan sosyal varlıktır. Sürekli birbiri ile etkileşim halinde olan insanlar zaman zaman birbirlerine yardım eder ya da yardıma muhtaç olur. Yardıma muhtaç olmak demek, bir lokma ekmeğe, paraya muhtaç olmak demek değildir. İnsan yeri gelir konuşmaya ya da yeri gelir bir tebessüme muhtaç olur. Yardımlaşmak insanlar arasındaki sevgi ve saygıyı artırır. 'Müslüman Müslümanın kardeşidir, ona zulmetmez, onu zalimlerin eline teslim etmez.' ifadesinden de anlaşılacağı gibi dinimiz de yardımlaşmanın önemini vurgulamaktadır. Peki, insanlara nasıl yardım ederiz? Herkes kendi gücünce, imkânınca yardım eder. Örneğın yaşlı bir insanın eşyasını taşıyarak ona gücünüzle yardım etmiş olursunuz. Evine bir lokma ekmek götüremeyen birisine ekmek alarak, para vererek maddi yardımda bulunabilirsiniz. Yoldan geçerken bir başkasına bir tebessüm bile yardım sayılır. Yaşlı insanların yanına giderek onların yalnızlığını gidermek, onlara yoldaş olmak da birer yardımlaşmadır.

Yeryüzünde hiçbir insan bir başkasından yardım almadan çoğı işini yapamaz. Herkesin belli alanlarda becerisi bulunurken, kimisinin doğuştan gelen veya şans faktörünün etkisiyle yetenekleri de vardır. Mühim olan insanların kendilerindeki imkânlar ile bu imkânı hiç olmayan insanların eksiklerini kapatabilmeleridir. Eksikliklerin giderilmesi,

yardımlaşmanın önemini ortaya çıkarmaktadır. Yardımlaşan insanlar birbirlerinin açığını kapattıklarından dışarıdan bakıldığı zaman kusursuz bir bütün gibi görünürler. İnsanların birbirleriyle yardımlaşması dediğimizde sadece belirli bir kısıtlama olmadan bunu birçok anlamda görebiliriz. Maddi açıdan gelir durumu iyi olanların, diğerlerine yardım etmesi, ya da bilgi durumu iyi olan birisinin diğerlerine ders vermesi gibi örneklerle açıklayabiliriz. Günümüzde insanların daha fazla sanal olarak birbirleriyle bağlantı kurduklarını görmekteyiz. Eskisi gibi komşuluk ilişkilerini de görmekteyiz. Tüm bu yeni düzene rağmen insanların birbirlerine yardım etmelerinin gerekliliğinin önemi hiç kaybolmamıştır. Halen insanların birbirlerinin eksiklerini kapatması gerekmektedir. Yardımlaşmak, küçük olan parçaların birleşerek büyük resmi oluşturduğu bir çerçeve gibidir. Büyük resmi görebilmek için yardımlaşarak herkes birbirinin eksikliğini gidermelidir. Yoksa sürekli küçük parçaları kaybederek büyük resmi oluşturmakta zorluk çekeriz.

Yakın zamanda yardımlaşmanın uluslararası yapıldığına şahit olduk. Türkiye'de 6 Şubat 2023 yılında yaşanan deprem felaketinde olağanüstü bir hal yaşanmıştır. Enkaz altında kalan kişilerin kurtarılmasına destek verme amacıyla çeşitli ülkelerden arama ve kurtarma ekipleri gelmiştir. Bununla birlikte herhangi bir ülkede orman yangınları olduğu zaman, komşu ülkeler başta olmak üzere yangının söndürülmesine destek vermektedirler. Tüm bunlar insanların ve ülkelerin duyarlı bir şekilde birbirleriyle yardımlaşmalarının en güzel örnekleridir. Ülkemizde hayırseverlik ve dayanışma bireysel çapta yapıldığı gibi, kurumsal olarak da yapılabilmektedir. Bunun en güzel örneği Kıbrıs'ın fethi ile birlikte dört yüz elli yıldır yardımlaşma ve dayanışmada faaliyetlerini yürüten

Kıbrıs Vakıflar İdaresi'dir.

Ahkamü'l Evkaf, Vakıf sözcüğünü "Vakıf, belirli eşya veya taşınmazın, yararları ve kazancı Allah'ın kurallarına ait olmak üzere, o eşya veya taşınmazı var olduğu süre sonuna kadar, koruma altına alıp muhafaza etmektir." Vakıf, eşya veya taşınmazın Allah rızası için insanlığın yararına bırakılmasıdır. Vakfolunan eşya veya taşınmazlar, insanlığın hizmetine sunulmuş olur. Günümüzde Vakıflar İdaresi, yardıma muhtaç olan kişilere ev, öğrencilere burs, sporculara çeşitli destek, herhangi bir doğal afet durumunda mağdur olan kişilere her türlü yardım ve özel gereksinimli bireylerin ihtiyaçlarına da destek vermelidir. İslam dininde yardımlaşma ve dayanışma toplumun temel taşlarından biridir. Bu değerler, bireylerin birbirlerine karşı olan sorumluluklarını hatırlatır ve toplumsal adaletin sağlanmasına katkıda bulunur. İslam'da yardımlaşma ve dayanışmanın en somut örneklerinden biri zekât ibadetidir. Zekât, Müslümanların sahip oldukları malın belli bir kısmını yoksullara verme zorunluluğudur. Bu ibadet, toplumda malın adil bir şekilde dağılmasını sağlar ve zengin ile fakir arasındaki uçurumu azaltır.

İnsanlar çevrelerinde bulunan insanlarla, dostlarıyla ve arkadaşlarıyla bir bütün içerisinde. Doğamız gereği biz insanlar yalnız yaşayamayız ve toplumdaki diğer insanlarla devamlı etkileşim halinde olmak durumundayız. Karşılıklı bir şekilde diğer insanlarla her konuda alışveriş halinde oluruz. Yardımlaşma da toplumumuzdaki insanların taşınması gereken güzel özellikler arasında yer alır. Devamlı bir arada yaşayan insanlar yardımlaşma ile iç içe olursa daha mutlu ve daha huzurlu olurlar. Örneğin, zaman zaman komşularımızın yardımına biz koşarız, aynı şekilde onlar da yardıma ihtiyacımız olduğu zaman bize el uzatırlar. Onunla

birlikte yapacağınız bir iş sizi daha mutlu edecektir. Komşuluk ilişkilerinin yaşanmadığı yerlerde insanlardan yardımı, saygıyı ve anlayışı bekleyemezsin. Gelişen ve gitgide ilerleyen teknoloji günümüzde insanları sanal bir dünyaya sürüklemeye başlamış ve sosyal ilişkileri gitgide zayıflatmıştır. İnsanlar artık yardımlaşmayı bırak yan komşularının isimlerini bile bilmemektedir. Fakat yardımlaşmanın hem bireysel hem de toplumsal açıdan büyük önem taşıdığına farkında bile değiller. Bizler eğer teknolojiye daha az vakit ayırırsak insanlarla daha fazla vakit geçirdiğimizden dolayı hem daha sosyal hem de daha fazla etrafımızdaki canlılara yardım edeceğiz. Böylelikle çevremizi ve insanlarımızı daha hoşgörülü ve sağduyulu bir hale getirmek mümkündür.

Sonuç olarak biz yardıma muhtaç olan insanlara, ihtiyaç sahiplerine ve dışarıda kalan hayvanlara elimizden geldiği kadar yardım edersek toplumda yardımlaşmanın anlamı yayılır. Dediğim üzere eğer biz etrafımızdaki tüm canlılar ile birbirimize yardım edersek toplum daha bilinçli hareket ediyor olacak ve yardıma ihtiyacı olanlara yüz çevirmeyeceklerdir.

7. Sınıflar Üçüncüsü, Belgin HAYDAROĞULLARI
Türk Maarif Koleji

“Vakıf; mutluluğa götüren kapsamlı ve görkemli bir yoldur.”

“KUZEY KIBRIS’TA VAKIF MİRASI”

Kıbrıs, zengin kültürel mirası ve tarihi dokusuyla dikkat çeken bir Adadır. Bu kültürel çeşitliliğin içinde, yardımlaşma ve Vakıf kültürü önemli bir yer tutar. Kıbrıs’ta Vakıf ve yardımlaşma geleneği, yüzlerce yıllık bir geçmişe dayanır ve Ada’nın sosyal, kültürel ekonomik hayatında önemli bir rol oynamıştır.

Kıbrıs’ta Vakıf geleneği, Osmanlı imparatorluğu dönemine kadar uzanmaktadır. Bu dönemde birçok Vakıf kurulmuş ve Ada halkının çeşitli ihtiyaçlarına cevap verilmiştir. Özellikle eğitim sağlık dini hizmetler ve sosyal yardım alanlarında faaliyet gösteren Vakıflar, adının sosyal dokusunun şekillenmesinde önemli bir rol oynamıştır. Günümüzde de bu Vakıfların birçoğu faaliyetlerine devam etmekte ve topluma hizmet vermektedir.

Vakıflar, Kıbrıs toplumuna çok çeşitli alanlarda önemli katkılar sağlamaktadır. Öncelikle, eğitim alanındaki faaliyet gösteren Vakıflar, öğrencileri burs sağlayarak eğitim imkânlarını arttırmakta ve yetenekli gençlerin potansiyellerini geliştirmelerini destek olmaktadır. Aynı zamanda okullara yapılan malzeme ve donanım bağışları ile eğitim kalitesinin yükseltilmesine yardımcı olurlar. Sağlık alanında ise Vakıflar, ihtiyaç sahibi bireylere sağlık hizmetleri sunmakta ve tıbbi malzeme temininde bulunarak toplumun sağlık standartlarına yükseltirler. Sosyal yardımlar ise özellikle maddi durumu kötü olan gruplara yönelik olarak gerçekleştirilir. Gıda yardımı barınma imkânları sağlamak, giysi dağıtımı gibi faaliyetlerle Vakıflar, toplumdaki adaletin ve dayanışmanın güçlenmesine katkıda bulunurlar. Ayrıca, kültürel etkinlikler ve tarihi mirasın korunması konularında Vakıflar önemli bir rol oynamaktadır. Müze ve tarihi mekânların restorasyonu, kültürel etkinliklerin düzenlenmesi ve sanatsal faaliyetlere destek gibi faaliyetlerle

Vakıflar, Kıbrıs'ın zengin kültürel mirasını korumasını ve gelecek nesillere aktarılmasını sağlamaktadırlar. Bu şekilde, Vakıflar sadece bireylere doğrudan yardım etmekle kalmaz aynı zamanda toplumun genel refahını arttırmak ve kültürel değerlerin yaşatılmasına katkıda bulunmak gibi önemli bir görevi üstlenirler. Kıbrıs'taki Vakıfların ve yardımlaşma kuruluşların etkinlikleri, sadece yerel topluma hizmet etmekle kalmaz aynı zamanda uluslararası alanda da dikkat çeker. Özellikle savaş sonrası dönemlerde ve doğal afetlerde, Kıbrıs'ın yardım kuruluşları uluslararası toplumun desteğini ve takdirini kazanmıştır. Bu kuruluşlar, insani yardım, eğitim, sağlık hizmetleri ve altyapı geliştirme gibi alanlarında önemli projelere imza atmıştır. Bir örnek olarak, Kıbrıs'ta bulunan Lala Mustafa Paşa vakfı, Osmanlı döneminde kurulmuş ve Ada'nın çeşitli ihtiyaçlarına geri dönüş sağlamıştır. 40'a yakın farklı ülkeden 5000'in üzerinde öğrenci eğitim vermekte ve uluslararası alanda birçok üniversite ile iş birliği yapmaktadır. Çok sayıda ülkemizin eğitim sektöründeki üniversitelerinden olan Lefke Avrupa Üniversitesi, birçok uluslararası eğitim, konye ve kurumunun da üyesidir. Kıbrıs Vakıflar İdaresi ayrıca önemli sayıda eğitim amaçlı kullanılması için çeşitli okullara yardım etmiştir. Tüm bunların yanında Kıbrıs Vakıflar İdaresi, ihtiyaçlı ve başarılı öğrencilere burs olanakları sağlamaktadır. Bu Vakıf eğitim bursları sağlama, sağlık hizmetleri sunma ve sosyal yardımları destekleme gibi alanlarda faaliyet göstermektedir. Ayrıca Kıbrıs Türk toplumunun kültürel mirasını koruma ve gelecek nesillere aktarma çabalarında da etkili bir rol oynamaktadır. Bir diğere örnek ise Kıbrıs Vakıfları İdaresi, Adanın tarihi ve kültürel zenginliklerinin korunması için çalışan kıymetli bir kurum oluşudur. Antik yapıların restorasyonundan, müzelerin işletilmesine kadar geniş bir

faaliyet alanına sahiptir. Bu sayede, Kıbrıs'ın tarihi mirası gelecek nesillere aktarılmak ve korunmaktadır. Vakıflar İdaresinin faaliyet alanları, sadece tarihi yapıların kurulması sınırlı değildir. Aynı zamanda kültürel etkinliklerin düzenlenmesi ve eğitim faaliyetlerinin desteklenmesi gibi olanlarda da etkinlik gösterir. Bu faaliyetler, Kıbrıs toplumunun kültürel bilincinin artması ve sosyal bütünleşmenin güçlenmesine katkı sağlar. Kıbrıs Vakıflar idaresinin çalışmaları, Adanın ekonomik ve sosyal yapısını önemli katkılar da bulunmaktadır. Özellikle turizmin gelişimi üzerinde olumlu etkileri bulunmaktadır. Restorasyon çalışmaları ve kültürel etkinlikler turistlerin ilgisini çeker ve adanın ekonomisine de katkı sağlar. Yardımlaşma ise Kıbrıs toplumunun temel değerlerinden biridir. Komşuluk ilişkileri aile bağları ve sosyal gruplar arasında dayanışma Adanın kültürel dokusunu oluşturan unsurlardır. Kıbrıs halkı, zor zamanlarda birine destek olmayı ve paylaşmayı önemser. Özellikle doğal afetler, ekonomik zorluklar veya sosyal sorunlarla karşılaşıldığında, Kıbrıs toplumu bir araya gelerek yardımlaşma ruhunu sergiler. Kıbrıs'ta yardımlaşma geleneği, günlük yaşamın her alanda kendini gösterir. Örneğin bir Kıbrıslı olarak sokakta yürürken, manava ya da markete giderken bir komşunun elinde ağır bir yük taşıdığını fark edebilirsiniz. O kişiye yardım etmek Adanın yardımlaşma geleneğinin bir parçasıdır. Bu küçük ama anlamlı jestler Kıbrıs da dayanışma ve komşuluk ilişkilerinin önemli bir göstergesidir. Demem o ki, Kıbrıs Vakıf ve yardımlaşma geleneği geçmişten bugüne ve geleceğe uzanan bir köprüdür. İnanıyorum ki, bu kutsal bağışıklık her zaman ayakta kalmasını ve toplumun daha güçlü bir şekilde bir arada durmasını sağlayacaktır.

7. Sınıflar Dördüncüsü, Yusuf BOZTEMİR
Bayraktar Ortaokulu

“Vakıf; diriye şefkat, ölüye rahmet vesilesidir.”

“HAYAT YARDIMLAŞMAYLA ANLAM KAZANIR”

Vakıf kelimesini ilk kez sosyal medyada da arkadaşlarıma yeni yıl hediyesini ararken gördüm. Bazı Vakıfların hediyelik eşyalarla ilgili reklamları vardı. Bunun üzerine ilk önce “Vakıf nedir?” diye neneme sordum. O da Vakıfın insanlara maddi veya manevi olarak yardımlarda bulunan kuruluşlar olduğunu söyledi. Ve merakım giderek arttı...

Vakıflarla ilgili daha çok bilgi edinmek için internetten yardım aldım. İnternette bulduğum en basit ve anlaşılır tanım “gerçek veya tüzel kişilerin yeterli mal ve hakları belirli ve sürekli bir amaca özgülemeleri ile oluşan tüzel kişiliğe sahip mal topluluklarıdır. Vakıf, tarih boyunca süregelen yardımlaşma ve dayanışma duygusunun kurumsallaşmış halidir.” Ayrıca internette birçok farklı amaç için çalışan Vakıfların olduğunu öğrendim. Örneğin kanser hastalarına, yaşlılarımıza, kimsesiz çocuklara, depremde evlerini kaybeden insanlara ve hatta sokak hayvanlarına yardım eden Vakıflar varmış. Dedemin söylediğine göre köylerimizdeki kıyafet kutularında toplanan giysi ve ayakkabılar da kanser hastalarına yardım amaçlı bir Vakıf veya dernek tarafından toplanıyormuş. Eminim birçok kişi iyi durumdaki ama kullanmadıkları kıyafetlerini çöpe atmak yerine bu kutulara bırakarak ihtiyacı olan kişilere hem yardımcı olmuş hem de onları mutlu etmiş olur. Böylece kendileri de yardım etmiş olmak duygusu ile mutlu olurlar. Bireysel olarak yapıldığında küçük gibi görünen bir yardım birçok kişinin yardımı bir araya gelince koskocaman ve etkili bir yardıma dönüşür. Atasözlerimizden bazıları da bu ana fikre sahiptir. Örneğin ‘Bir elin nesi var iki elin sesi var’, ‘damlaya damlaya göl olur’ gibi. Bu küçük yardımların yanında Vakıflara büyük gelir ve destek sağlayan ise varlıklı ailelerin yaptığı büyük bağışlardır. Hatta bazı zengin kişiler miraslarının

büyük bir bölümünü aileleri olmasına rağmen Vakıflara bırakabilmektedirler. Bazen televizyonda izlediğim Vakıfların düzenlediği bağış geceleri ile ilgili haberlerin ne kadar da önemli olduğunu Vakıfların ne demek olduğunu ve ne amaçla çalıştıklarını öğrendikten sonra anlıyorum.

Ülkemizde bulunan Vakıflar Dairesi' de geliri düşük olan yardıma muhtaç ailelere gıda ihtiyaçlarını karşılamak için belli alışveriş merkezlerinde belli bir miktar para yardımı yapıyor. Şöyle ki parayı nakit olarak ellerine vermek yerine o kişiler adına o marketlerde ayrılan limit karşılığında gidip alışveriş yapıyorlar ve ihtiyaçlarını bir nebze olsun karşılıyorlar. Sadece gıda ihtiyaçları olanlar için değil, ailesinin durumu iyi olmayan çocuklara da okumaları için burslar sağlıyor. Mesela üniversiteye başlayacak olan öğrencilere yol, kitap, barınma gibi ihtiyaçlarını karşılıyor. Başarılı öğrencilere de okul taksitlerini ödüyorlar. Vakıflar Dairesi'ne ait eski binaların halka uzun yıllığına kiralandığını da biliyoruz. Bu sayede hem bu binalar değerlendiriliyor hem de halk bunlara uygun fiyatlara sahip olup kâr elde ediyor.

Ben 7 yaşındayken her yıl geleneksel olarak düzenlenen kanser hastalarına destek yürüyüşü için satılan biletlerimizi alıp yürüyüşe katılmıştık. Yanımızda nenem, Ela, yengem ve komşumuz olan Ümran Abla vardı. Başlangıç noktası Kozanköy olan bu yürüyüşün bitiş noktası Lapta'ydı. Yürüyüş esnasında bize kırmızı tişörtler ve şapkalar dağıtıldı. Çok güzel bir dağ yürüyüşü olmuştu. Mola yerlerinde düzenleyiciler çok güzel ve anlamlı konuşmalar yaptılar, sağlıklı yaşama dikkat çekmek için portakallar ikram etmiştiler. Benim yaşım da küçük olduğu için çok yorulmuştum, bir taşın üzerine oturup dinlenmiştik. Bu gezimiz neredeyse 3 saat sürmüştü. Bol bol fotoğraf çektirmiştik. Bitiş noktasına vardığımızda bize dağıtılan yüzlerce balonu

gökyüzüne bırakmıştık. Bu yürüyüşe katılan veya katılmayan birçok kişinin ailesinde kanser hastalığı yüzünden kaybedilen insanlar için bu balonlar gökyüzüne bırakılmıştı, bundan dolayı da çok duygusal anlar yaşanmıştı. Bu konuyla ilgili benim gördüğüm reklamdaki Vakıf da lösemili çocuklar için yardım toplayan bir Vakıftı. Üzerlerinde çok güzel desenler ve anlamlı yazıların bulunduğu kupalar, bez çantalar, anahtarlık ve buzdolabı süsleri uygun fiyatlara hediye olarak satılmaktaydı. Ben de bu yıl arkadaşlarıma bu hediyeliklerden alarak hem ilgili Vakıfa destek olmuş, hem de arkadaşlarıma bu yönde örnek olmuş oldum. Ben de büyüdüğümde maddi olmasa da durumum ne olursa olsun en azından manevi olarak bir Vakıfta bulunup yardıma ihtiyacı olan insanlara, çocuklara veya hayvanlara yardım edebilmek için elimden gelen gayreti göstereceğim.

Ne demiş Atatürk... “En iyi kişi kendinden çok ait olduğu sosyal toplumu düşünen, onun varlığının ve mutluluğunun korunmasına kendini adayan insandır.”

7. Sınıflar Beşincisi, Lara ÇAKIR
Şehit Hüseyin Ortaokulu

“Vakıflar; geçmişe saygı, geleceğe teminattır.”

“TOPLUMUN YAPI TAŞI”

Yardımlaşma, insanlık tarihi boyunca var olan ve toplumların sağlıklı bir şekilde işlemesi için hayati öneme sahip olan bir kavramdır. Yardımlaşma bireylerin bir araya gelip birbirlerine destek olup, dayanışma kurmasına denir. Bazı durumlarda birilerinin hayatına çok büyük dokunuşlar yapmamızı sağlayan yardım etme duygusu insanın içinden gelmesi gereken bir şeydir.

Yardımlaşma, insanların büyük sorunların altından birbirlerinin yüklerini hafifletmektedir aslında. Yıllardır insanların beraber hareket edip büyük sorunları küçük hale getirmesinin diğer bir adıdır. Mesela doğal afetlerde, insanlar bir araya gelip yardımlaşarak zarar görenlere destek olurlar ve toplumun eskisi gibi olabilmesi için birlikte çalışırlar. Buna güzel bir örnek verecek olursak Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nde 2022 yılında çıkan Mersinlik Yangını olabilir. Kıbrıs’tan ve Türkiye’den bir sürü gönüllü insan yangınla mücadele etmek için tek yürek olup, canla başla mücadele etmiş, fiziksel veya maddi yardım gönderemeyen de duaları ile oradakilere destek olmuştur. O an mağdur olan kimsenin hangi durumda olduğu gözetmeksizin ihtiyaçları kurum ve kuruluşlar ya da halk tarafından karşılanmıştır.

Yani anlayacağınız yardımlaşma bireyler arasında güçlü bir bağ oluşturur. Bu bağ ise toplumun dayanıklılığını artırır ve yardımlaşma ruhunu yayar. Buna ek olarak, yardımlaşma duygusu insana kendini önemli ve güçlü hissettirir. Başkalarına yardım etmek, kişilerin hayatına önem katar. Bu hisleri dolu dolu yaşamak isteyen bireyler gönüllü olarak çalışabilir, yardım kuruluşlarına bağış yapabilir veya topluluk etkinliklerine katılabilirler.

Yardımlaşmanın beşeriyet tarihinde bir sürü örneği olmakla beraber bir sürü de olumlu etkileri vardır. Örneğin Osmanlı İmparatorluğu'nun yardım anlayışının bir parçası olan yardım çukurundan bahsedebiliriz. Bu çukurlar, genelde camilerin yanında olup, toplumda ihtiyaç sahiplerine yardım etmek için oluşturulan sistemin bir ürünüydü. Durumu olan insanlar gıda, giysi ya da para gibi ihtiyaçları olanlara destek sağlardı. Belki de size çok garip gelecek, ancak o zaman bu uygulama varken neredeyse hiç etik yönden sıkıntılar yaşanmamıştır. Demek istediğim ihtiyaçlı kişilerin, çukurdan sadece ihtiyaç duydukları kadar destek alıp fazlasına göz dikmemesi ve varlıklı kişilerin de sakınmadan, saklamadan ihtiyaç duymadıkları şeyleri bağışlamasıdır. Bu uygulama Osmanlı'ya kültürel, sosyal ve ekonomik katkılarda bulunmuştur. Toplumsal dayanışmayı güçlendirip, bireyler arasında yardımlaşma duygusunu daha da öne çıkaran bu sistem, ne yazık ki günümüzde sürdürülüyor. Sebebini soracak olursanız, belirsizlik ve güvensizlik başta geliyor. Artık dünya eskisi kadar tekin değil ne yazık ki. Yani o yardım çukurları şimdi olsa içleri boş olurdu demek istiyorum aslında. Maalesef devir değiştikçe insanlar daha da ben merkezileşti ve açgözlü hale geldi. Anlayacağınız ne artık ihtiyaçlı insan ihtiyacı kadar destek alıp onunla yetinmeye çalışır, ne de artık durumu iyi olan ihtiyaçlıları düşünüp o çukura bir şeyler bırakıyor.

Ancak tamamen olumsuz düşünmeyip günümüzde de hala etik değerlerini kaybetmemiş insanlar olduğunu hatırlatmakta fayda var. Mesela ülkemizde neden yaygın olmadığını hala anlayamadığım bir uygulama var; askıda yemek uygulaması... Bu uygulama genellikle bir restoran, kafe veya market gibi işletmelerde kullanılır ve temel olarak ihtiyaç sahiplerine ücretsiz veya indirimli yemek sunma prensibine dayanır. Aslında

bu uygulamanın mantığı oldukça basittir. Bir kişi, restoranda yemek yemek için ödeme yapar ve aynı zamanda başka bir kişi için de bir yemek 'askıya' bırakır. Ardından, bu yemeği ödemek için maddi imkânı olmayan biri, işletmeye gelip askıda olan yemeği alabilir. Dediğim gibi, yurt dışında gayet yaygın olan bu sistem henüz ülkemizde yeterince bilinmemektedir ve askıda yemek olayı restoranlarda uygulanmamaktadır.

Bu konulara değinmişken en eski Vakıf kuruluşlarından biri olup hala faaliyet gösteren Kıbrıs Vakıflar İdaresi'nden de bahsetmemem olmazdı. 1571 yılından bu yana toplumun birlik ve dayanışmasını güçlendirmek için canla başla çalışan Kıbrıs Vakıflar İdaresi'nin katkıları sayesinde Kıbrıs Türk toplumunun yaşadığı sosyal, ekonomik ve kültürel kalkınma çok büyüktür. Örneğin durumu olmayan aile veya bireylere finansal ve gıda desteği sağlayan Kıbrıs Vakıflar İdaresi aynı zamanda ihtiyaçlılara ev veya dükkân da tahsis etmektedir. Bunun yanında o insanların sağlık ve eğitim haklarının ve sokak hayvanlarının temel haklarının karşılanması yardımıyla bulunan Vakıflar yardım ve gönüllülük başvurularını internet sitesinden kabul etmektedir.

Kıbrıs Vakıflar İdaresi'nin himayesinde olan çok fazla kültür mal varlıkları vardır. Mesela Lala Mustafa Paşa Cami, Büyük Han ve Larnaka Kalesi Vakıfların idaresindeki kültür mal varlıklarından sadece birkaç tanesidir. Buna ek olarak bir de topluma sosyal, kültürel ve insani faaliyetler hakkında bilgi veren "İyilik Gazetesi" adında bir gazete de Vakıflar tarafından yazılan bir gazetedir. Bunun amacı, Kıbrıs Adasında yaşayan insanlara yardım etmek, toplumun ihtiyaçlarını karşılamak ve toplumsal kalkınmayı desteklemektir. Bu doğrultuda, gazete genellikle yardım eden projeleri, eğitim ve sağlık hizmetlerini içeren sosyal yardım faaliyetlerini ve kültürel etkinlikleri

tanır. Ayrıca, gazete aracılığıyla toplumun dikkatini çekmek ve destek sağlamak için kampanyalar düzenlenebilir.

İyilik Gazetesi, Kıbrıs Vakıflar İdaresi'nin görevine ve değerlerine uygun olarak hazırlanır. Bu Vakıf, toplumda yardımlaşma ve dayanışma kültürünü teşvik etmeyi, insanların birbirlerine destek olmasını sağlamayı ve Kıbrıs Adasındaki sosyal ve kültürel yaşamı zenginleştirmeyi amaçlar. İyilik Gazetesi de bu hedeflere ulaşmak için etkili bir iletişim aracı olarak kullanılır ve toplumun Vakıf faaliyetlerine katılımını artırmaya yönelik çaba gösterir.

Adamızda Kıbrıs Vakıflar İdaresi gibi azimli ve kararlı bir idarenin varlığından güç ve ilham alan insanların değerlerine daha çok bağlanıp, yardımlaşmanın ne kadar önemli olduğunu kabullendikten sonra birlikte harekete geçeceğinden hiç şüphe duymadığımı da belirtmek isterim.

Bana soracak olursanız, belirsizlik ve güvensizlik sorununun da çözülmesi için eğer hepimiz bir şeyler yapmaya çalışırsak bu problemi de ortadan kaldırabiliriz. Ne de olsa 'Birlikten kuvvet doğar' değil mi? İnancımızı kaybetmeyip yardımlaşma ve iyiliği yaymalıyız. Her insan yardım etmeyi ve edilmeyi hak eder. Yardım etmek ya da edilmek empati kurma ile başlayıp mutluluğu bulmak ile sonlanabilecek bir deneyimdir. Eğer yardımlara ve yardım etmeye açıksanız görünür olup kendinizi fark ettirmeniz, ardından da teşekkür edip teşekkürleri kabul etmeniz kadar kolay ve mutluluk verici bir şeydir yardımlaşma... Ne çok şey öğretir hayat bize; en çok da direnmeyi, bazen alışmayı, bazen de umursamamayı, bazen bağıra bağıra susmayı, kendine yaslanmayı, bu da 'geçer' diyebilmeyi... İşte tüm bu sıkıntılı günlerimizde ruhumuza iyi gelen cümleler duymak nasıl bir duygu sizce? Yardım demek insanı insan bilip, ruhuna dokunmak demek. Yardım sadece parayla yapılmaz ki,

bir insanın kalbine güzel gelecek şeyler söylemek. Ağlayan bir çocuğa neden ağladığını sormak? Kimsesiz bir insanın elinden tutup halini sormak...

“Neyimi gördünüz ki siz benim? Neyimi bilirsiniz? Kaşım gözüme baktınız hep... Yediğime, içtiğime, giydiğime... Ya yaptıklarım? Ya söylediklerim? Ya gerçekleştirdiğim insan hayalleri? Siz beni kendi gözünüz, kendi kulağınız kadar bilirsiniz” diyen şaire hayranım ama onun şu dizelerine de son mısraları koymak isterim. “Oysa benden içeri kaç ben var... Kaç yardımım var insanlığa diye...”

Zira sonuca gelecek olursak, yardımlaşma, toplumların dayanışma içinde olduğu ve insanların birbirlerine destek olduğu bir dünya için temel bir taşıdır. Karşılıklı yardım etmek, insanlığın bir arada yaşamasını sağlayan en güçlü araçlardan biridir. Bu nedenle, küçük bir yardım bile büyük bir fark yaratabilir. Birlikte hareket ederek, sevgi ve saygıyla birbirimize destek olmaya devam edelim. Birinin başarısı hepimizin başarısıdır. Güçlü bir toplum için birlikte el ele verelim ve geleceğe umutla bakalım.

8. Sınıflar Birincisi, Melis Altay
Türk Maarif Koleji

“Vakıflar; varlıklarını vatan ve milletine armağan edenlerin eserleridir.”

“YARDIMSEVER OLUN!”

Yardımlaşma duygusu dünyanın en güzel duygularından birisidir. İnsanlar her zaman kendilerini düşünmemeli, etrafında başka kişilerin de olduğunu hatırlamalıdır. Bu hayatta sadece kendini düşünen kişiler belirli bir yol çizemezler ama kendileri dışında da başka kimseleri de düşünen kişiler her zaman için bir adım öndedirler. Etrafımızda yardıma ihtiyacı olan insanları düşünüp onlara yardım elimizi uzatmalıyız. Aslında dış görünüş hiç önemli değildir; önemli olan içimizdeki güzelliklerdir. Yardımlaşma insanlar arasındaki bağı da güçlendirir. Dünyamızda yardıma ihtiyacı olan yüzlerce insan vardır. Biz bu insanları görmezden gelmemeliyiz. Elimizdeki imkânlar doğrultusunda yardım etmemiz gerekmektedir. Yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım ederek hayatı gerçekten daha güzel yapabiliriz. Birilerine yardım ettiğimiz zaman hem bizim içimiz güzelleşir hem de karşıdaki kişiyi mutlu etmiş veya zor durumdan kurtarmış oluruz. Bu tür konularda hepimizin hassas olması gerekir. Yardımlaşmak sadece durumu kötü olan birine yardım etmek değildir. Yaşlı bir büyüğümüze yaya geçidinde yardım etmek, kaybolan birine yolu tarif etmek de yardımlaşmadır. Bu tür minicik durumlarda bile yardımlaşmanın önemi ortaya çıkar. Bence insanlara yardım ederken mutluluk hissetmeliyiz. Yardım ederken ne kadar çok mutlu olursak o kadar çok yardım etme duygumuz oluşur. İlerideki zamanlarda neler yaşayacağımızı bilemeyiz. Üstesinden gelemeyeceğimizi düşündüğümüz şeyleri yardımlaşma yolu ile halledebiliriz. İnsanlar karşılık beklemeden yardım etmelidir. Günün sonunda yaptığımız iyilikler bize geri dönecektir. Bunlar sayesinde bize yük gibi görünen şeyler de hafifler.

Her canlı yardıma muhtaçtır ve bu bir kaçınılmaz gerçektir diyebiliriz. Aslında yardımlaşmanın farklı yönleri de vardır. Mesela tanıdığımız veya tanımadığımız insanların yapmakta olduğu herhangi bir uğraş veya iş için, fiziksel güç gerektiren durumlarda yapmış oldukları kolaylaştırmak amacıyla yardım edebiliriz. Hayat boyu karşımıza çıkabilecek olan fiziksel engeli bulunan kişilere hareketleri kolaylaştırmak amacı ile yardımda bulunabiliriz. Çevremizde bulunan ve yalnız olan yaşlı kimselere ise ihtiyaçları konusunda yardımda bulunabiliriz. Bu gibi yaşlı kimselerin gerekli fiziksel gücü olmadığından dolayı kaldıkları evlerde temizliğe yardımcı olabileceğimiz gibi de yiyecek, içecek ve kıyafet olarak da maddi yardımlaşmalarda da bulunabiliriz. Ayrıca bu gibi yaşlı kimselerin yiyebilecekleri bir yemek bile yapmak veya sadece yalnızlıklarını yok etmek için arkadaşça davranmak, bu gibi insanların sorunlarını dinlemek ve bunlara çözüm bulmak da yapabileceğimiz yardımlardan bir tanesi olur. Yaşlı insanları da bu şekilde mutlu etmiş oluruz. Hayatımızda olabilecek doğal afet, kaza gibi durumlardan dolayı mağdur olan insanlara maddi ve manevi ayrıca fiziksel olarak yanlarında olduğumuzu hissettirmek bu gibi zor durumdaki insanların bir nebze bile olsa hayata tutunmalarını ve mutlu olmalarını sağlamakta yapabileceğimiz en büyük yardımlardan bir tanesidir. Yine çevremizdeki yoksul insanların yiyecek ve kıyafet gibi ihtiyaçlarını karşılayarak bu gibi insanlara yardımda bulunabiliriz. Bölgemizdeki eğitim kuruluşlarından öğrenim gören ve maddi sıkıntılar çeken çocuklar için elimizden geldiğince yardımda bulunup bazı öğrencilerin ihtiyaçlarını karşılayabiliriz. Bu gibi yardımlarda kimliğimizi açıklamak veya göz önünde bulundurmamak zorunda değiliz. Önemli olan yapılacak olan yardımın yerine ulaşmış olmasıdır. Kimsesi olmayan çocuklara belirli zaman

aralıklarıyla kıyafet göndererek, özel gereksinimli çocukların ihtiyaçlarını karşılayarak, belirli zamanlarda onları ziyarete giderek de onları mutlu edebiliriz. Bu dünyada yanımızda olmayan, göremediğimiz fakat basın yolu ile bildiğimiz, bizden uzakta olan ülkelerde açlık, savaş, doğal afet gibi olayları yaşamış ve yardıma muhtaç kişilere kurulmuş olan yardım ve Vakıflar vasıtası ile de yardımda bulunabiliriz. İnsanların dışında da evsiz kalmış, yaralı ve aç hayvanlara sahip çıkarak yardımda bulunabiliriz.

Doğaya karşı gereken hassasiyeti gösterip çevremizde olan insanları da bu şekilde davranmalarına teşvik etmeliyiz. Bu şekilde de doğanın ve hayvanların korunmasına da yardımcı oluruz. Sizlere şimdi gerçek hayatta tanıdığım kalbi çok iyi olan bir kişiden bahsetmek istiyorum. Yedidalga'da doğup, büyüyen, çocukluğu zorluklarla geçen ama hiç vazgeçmeden çalışıp sonunda başarıya ulaşmış ve bilgisayar yazılımcısı olan Aykut Aksu'dan bahsedeceğim. Lefke bölgesinde bulunan Yedidalga İlkokuluna sıra, sandalye, akıllı tahta gibi araç ve gereçleri bağışlamıştır. Bunun yanında kolej giriş sınavına hazırlanan öğrencilerin kurs kitaplarının yarısını da o ödüyordu. Ara ara bütün çocuklara kalem, silgi, cetvel gibi malzemeler alıp veriyordu. Bunların yanında hayvan barınaklarına başta yem olmak üzere pek çok yardımda bulunuyordu. Yaşanan büyük salgın yıllarında ilkokul beşinci sınıf öğrencilerine uzaktan eğitim sürecinde sağladığı tabletler sayesinde öğrencilerin iyi bir eğitim almasına yardımcı olmuştur.

Yardımanın büyüğü küçüğü olmaz. Hepimiz elimizden geldiğince gördüğümüz tüm canlılara, insan olsun hayvan olsun yardım elimizi uzatmalıyız.

“Vakıf kurumu; insanın insana, hatta insanın tüm canlılara sunabileceği hizmetin tümüdür.”

“YEŞEREN ÜMİTLER”

Şiddetli ve uzun süren kış aylarının ardından bahar mevsiminin gelişle güneş, gökyüzünden gülümseyerek bakıyordu. Tabiat, kış uykusundan uyanmış kara bulutlar yerini masmavi gökyüzüne bırakmıştı. Yılan gibi kıvrılarak akan derenin suları coşmuş, türküler söyleyerek akıp gidiyordu. Parklar, yemyeşil çimenler ve rengârenk açan çiçeklerle bezenmişti. Kaldırımlara doğru uzanmış dallarıyla zerdali ağaçları çiçeklerini sunmak için boş bir acelecilik gayretine girmişlerdi. Hâlbuki mart ayının sonuna doğru yaşanacak ‘kocakarı soğukları’, aceleci davranan zerdalilere erkenciliğin başlarına açacağı belaları öğretecekti. Kış uykusundan uyanan böcekler, yuvalarından çıkmış bahar temizliğine başlamışlardı. Karıncalar, yuva girişlerini güney yönüne olacak şekilde yeniden inşa etmekteydi. Çarşının ortasında yer alan Romalılardan kalma yıkık dökük; ha yıkıldım, ha yakılacağım diye haykıran tarihî binanın zirvesine yuva yapan leylekler ise dönüşlerinde eski yuvalarının yerinde durduğunu görerek sevinçlerini ikiye katlamıştı. Bir tarafta tarla kuşları, sakalar ötüşürken diğer tarafta kumrular yuvalarına yumuşak otlardan malzeme taşıyordu.

Baharın iyiden iyiye geldiğinin hissedildiği günlerden biriydi. Sabah güneşinin ilk ışıkları ile uyandım ve dışarıdaki temiz havayı içime solumak için balkona çıktım. Sümbüllerin ve nergislerin tazelenmiş kokusu beni adeta sarhoş etmişti. Bir kez daha sağlıklı bir bedene sahip olduğuma şükrettim. Etrafa baktım; ne muhteşem ne rengârenk bir manzaraydı gördüğüm şeyler... Adeta bir ressamın kalemiyle çizilmiş gibi duruyordu. Bu tablo karşısında insanın içi açılıyor, kuşlar gibi göklere doğru uçma ve bu mavilikte kaybolma isteği uyandırıyor. Balkondan içeri girdim ve pijamalarımı yatağımın üzerine

koydum. Dışarıya çıkmak için giyindim, aynada kendime bakıp saçlarımı düzelttim. Ardından da ayakkabılarımı giyip kendimi dışarı attım. Kahvaltı yapmamıştım ama baharın verdiği sıcaklıkla bir an evvel kucaklaşmayı istiyordum.

Hafta sonu olduğu için sokaklar çok kalabalıktı. Anlaşılan benim gibi baharla kucaklaşmayı isteyen insanlar da kendilerini dışarı atmışlar ve bu muhteşem günün keyfini çıkarmaya başlamışlardı. Kaldırımdan yürüyerek ilerliyordum. Kafamda gitmeyi düşündüğüm bir yer yoktu. Saatime baktığımda evden çikalı otuz dakika olduğunu fark ettim. Sol yanımdaki parkta oyun oynayan, kaydıraklardan kayan, salıncaklarda sallanan çocuklar vardı. Onları banklara oturmuş, ellerinde çekirdek çitleyen aileleri bekliyordu. Bir an ben de bankta oturan iki kadının yanına ilişmeyi düşündüm. Fakat acıktığım için önce karnımı doyurmaya sonrasında da parkta oturan insanların arasına katılmaya karar verdim. Etrafa baktım ve karnımı doyurabileceğim bir yer aradım. Gözlerim sağ kolumun bulunduğu yönde kuyrukta bekleyen insanlara takıldı. Yolu karşıya geçtim ve sırada bekleyen insanların arkasında durdum. Burada beklerken bir taraftan dükkânın önünde oturup çay içip simit yiyen insanların yüzlerine yansıyan tebessümlere ben de ortak olmuş diğer taraftan da gözüm, önümde duran bir çocuğa ve onun elinden tutan adama ilişmişti. Çocuk, ikide bir sıranın onlara ne zaman geleceğini soruyor ve aç olduğunu söyleyip mızızlanıyordu. Ufaklığın üzerinde kırmızı bir elbise vardı. Beyaz renkli çorapları ve yıpranmış ayakkabıları gözümden kaçmadı. Adamın üzerinde ise gri renkli kareli bir gömlek vardı. Eskiliğine rağmen üzerindeki gömlek tertemizdi. Kösele olan ayakkabılarının yıpranmışlığı ile uzun zamandan beri boyanmadığı her halinden anlaşılıyordu. Bir eliyle çocuğu tutan adamın öteki eli boşa değildi. Dikkatli bakan bir göz

adamın diğerk avcunun içinde bir şeyler tuttuğunu görebilirdi. Nihayet sıra onlara geldiğinde adam, tezgâhın üzerinde duran simitlerden, poğaçalardan, böreklerden; tahinlilerden, tatlılardan sadece birini işaret ederek kısık bir sesle “bir simit verir misiniz”, demişti. Kaç saatten beri aç olduğu bilinmeyen ufaklık yerinde duramıyor, babasına tahinliden de börekten de alması için ısrar ediyordu. Çocuğun davranışları karşısında daha da mahcup olan adam, gözleriyle ona susması için işaret ediyor, bir taraftan da avcundaki bozuklukları satıcıya uzatıyordu. Bozuklukları verdiği sırada birisi avucundan kayıp tezgâhın altına düşünce adam mahcup olmuştu. Düşürdüğü parayı eğilip yerden almaya çalışırken satıcı buna gerek olmadığını söyleyip kabul ederlerse onları misafir edebileceğini sözlerine eklemişti. Az evvel başka bir müşterinin kalktığı boş masayı göstererek oturabileceklerini işaret etti. Ben adamın yüzüne baktığımda feleğin çemberinden geçmiş biri olabileceğini düşündüm. Onu bu duruma hiç beklemediği şeyler düşürmüş olmalıydı. O an Allah, insanı gördüğünden geri koymasın diye geçirdim içimden.

Adam, mahcup bir yüz ifadesiyle çocukla beraber kendisine gösterilen masaya oturmuştu. Ben de hemen arkalarında boşalan masaya oturmuş, yanıma gelen garsona bir çay bir de simit siparişi vermiştim. Ufaklık, sandalyeye oturup kalkıyor, garson abisinin önlerine getireceklerini heyecanla bekliyordu. Adam ise içinde bulunduğu durum karşısında utancından etrafa bakamıyordu. Çocuğun “Baba, ben çok acıktım” deyişi mahcubiyetinin derecesini ikiye katlıyordu. Garsonlardan birinin elinde dolu iki tabakla kendilerine doğru geldiğini gören ufaklığın, sevinçten gözleri parlamış ve ellerini çırpıma başlamıştı. Garson tabakları masanın üzerine bıraktıktan sonra iki de çay alıp getirmişti. Tabakların içinde

“Vakıf; cahili öğretene okul, açu doyurane aşevi, hastayı tedavi eden hastanedir.”

neler yoktu ki: Simitler, çocuğun istediği tahinliler, börekler... Çocuk, kendilerine ikram edilenleri büyük bir iştahla yerken baba ise avuçlarının arasına aldığı ince belli bardaktan çayını yudumlayıp kim bilir neler düşünüyordu? Bu arada benim siparişlerim de masaya getirilmişti. Çayımı içerken önündeki tabaktan yiyen çocuğu ve adamı gözlüyordum. Satıcı az evvel misafir ettiği adamla çocuğun yanına bir bardak çay alarak gelip oturdu.

Adam, satıcının gözlerine bakmadan kendilerine yaptığı ikrama teşekkür etti. Satıcı ise yanında çalışacak bir elemana ihtiyacı olduğunu kabul ederse ertesi gün gelip başlayabileceğini söyledi. Masam hemen arkalarında olduğu için satıcının söylediklerine kulak misafiri olmuşum. Adam, kendisine yapılan bu teklif karşısında gözleri dolmuş, bir an nutku tutulmuş ve öylece kalakalmıştı. Müşteri olarak girdiği kapı bundan böyle ekmeğini kazandığı yer olacaktı. Satıcıya işi kabul edebileceğini söyledikten sonra tokalaşıp ufaklıkla oradan ayrılmıştı.

Ben elimdeki çay bardağını bırakıp yerimden kalktım. Hemen önümde duran ve adam ile çocuğun gidişini izleyen satıcının yanına yaklaştım. Bu zamanda böyle iyi insanların çok az da olsa kaldığını söyledim. Satıcı tebessümle yüzüme bakarak bana teşekkür etti. Az evvel giden adamın kendisinin ortaokul arkadaşı olduğunu, onu görür görmez tanıdığını fakat adamın kendisini tanımadığını sözlerine ekledi. Adamın ailesinin çok zengin olduğunu ikinci sınıfın başında iken devlet okulundan alıp özel okula kaydettirdiklerini söyledi. Hepimiz bu arkadaşımıza imreniyorduk. Bu duruma nasıl düştüğünü ben de bilmiyorum? Uzun yıllar sonra ilk defa bugün karşılaştım. Utanıp daha çok mahcup olmasın üzülmesin diye kimliğimi açıklamadım. Yarın gelip işe başladığında münasip

bir zamanda kendisiyle konuşacağım.

Adamın başından neler geçmişti, neler yaşamıştı kim bilir? Ben zaten adamın duruşundan geçmişteki varlıklı halini görür gibi olmuşum. Hesabı ödeyerek mekândan ayrıldım. Eve dönerken “İnsan ne oldum değil ne olacağım demeli” diyen rahmetli babaannemi hatırladım. Babaannem bu sözü yaşadığı inişli çıkışlı hayattan tecrübe edinmişti. Dedemle beraber açtıkları dükkânda toptancılık yaparken borcunu ödeyemeyen pek çok insana kolaylık gösterdiklerini söylerdi. Babaannemin ve dedemin bir zamanlar darda olanlara gösterdikleri yardımseverlik bugün gittiğim dükkân sahibinde yaşıyordu. Bunun sürdüğünü görmek benim geleceğe ilişkin ümitlerimi yeşertmişti.

8. Sınıflar Üçüncüsü, Zehra ÇAKTU
Güzelyurt Türk Maarif Koleji

“Vakıf; sevgi sembolü, insanlık dolu bir fazilet yoludur.”

“DAYANIŞMA”

Yardımlaşma; birlikte çalışma, paylaşma, iş birliği gibi pek çok kavramın karşılığıdır.

Başka bir anlamı da dayanışmadır. Kişilere ve canlılara yardım etmek, birlik olmak demektir. İnsan zaten doğası gereği yalnız yaşayamaz, toplum içinde birbirine ihtiyaç duyar. Bu da arkadaşlık ve kardeşlik duygusunu geliştirir. Bireylerin birbirleriyle olan bağı güçlendirir. Özellikle de günümüzde bunlara ne kadar da çok ihtiyaç duyuyoruz!

Yardımlaşma, bireyler arası başlar, ancak etkisi toplumlara yansır. Bu nedenle de kişisel çıkarlarını ön planda tutan bireylerden oluşan toplumlar gelişemezler. Böyle toplumlar yerlerinde saymaya mahkûmdurlar. Eğer gelişmek, ilerlemek istiyorsak el ele verip birlikte mücadele etmeliyiz. ‘Gemisini kurtaran kaptandır.’ sözüyle hareket edersek belki o an için başarılı olduğumuzu zannederiz, ama ileriki zamanda toplum adına bunun olumsuz sonuçlar doğuracağından hiç şüphem yoktur.

Bencillik, kişisel çıkarlar kimseye fayda sağlamaz. Mesela 6 Şubat’ta Türkiye’de yaşanan deprem felaketi tam da buna örnek değil midir? Evet, deprem çok şiddetliydi, ama binlerce insanın ölümüne sebep olan deprem değil kişisel menfaatler, tedbirsizlik ve cahillikti. Asrın felaketinde kaybedilen canların açtığı o derin yaraları bir nebze olsun hafifletmek için tüm dünya seferber olmuştu. İşte tam da burada güçlü bir dayanışma örneği sergilendi. Dünyanın dört bir yanından maddi ve manevi yardımlar yapıldı. Bu yardımlarla kalplerde açılan derin yaralara merhem olunamasa da maddi yaralar sarılmaya çalışıldı. Bu da toplumsal dayanışmayı olumlu yönde etkiledi. Güven ve dostluk bağı arttırdı. Tüm dünyadan

yardımlar toplanıp deprem bölgelerine ulaştırılırken Kıbrıs Türk halkı da boş durmadı. Sivil Savunma ekiplerimiz deprem bölgelerine koşarken Vakıflar İdaresi'nden belediyelere kadar toplumumuzun her kesiminden depremzedeler için yardım organizasyonları yapıldı. Kıyafetten gıdaya, bebek bezinden battaniyeye çeşitli yardımlar toplanıp Kahramanmaraş, Hatay, Adıyaman gibi deprem bölgelerine gönderildi. Bu depremde bizim de canlarımız vardı. Şampiyon meleklerimiz ve onların kıymetli hocaları. Onların acıları bu yaşananların tuzu biberi oldu. Orda canlarını kaybeden aileler bu gün “Şampiyon Melekleri Yaşatma Derneği'ni kurdular. Yeni kurulan bu derneğin amacı da yardımlaşma. En çok da eğitim imkânı olmayan başarılı öğrencilere burs verip okumalarını sağlamaya çalışıyorlar. Tabi bir taraftan da adalet arayışındalar. Suçluların cezalarını çekmeleri için mücadele ediyorlar. Biz gençler onlara maddi olarak çok bir destek veremesek de manevi olarak yanlarındayız, hep de olmaya devam edeceğiz.

Vakıflar, dernekler ve diğer yardımlaşma ve toplumsal dayanışma ruhunu canlı tutarlar ve çoğu zaman da mucizelere vesile olurlar. Bu bakımdan toplum içerisindeki yerleri çok önemlidir. Devlet ve millet olarak desteğimizi esirgememeliyiz. Mevlana bununla ilgili ne de güzel söylemiş “Bir mum diğer mumu tutuşturmakla ışığından bir şey kaybetmez.” O zaman ışığımızı paylaşalım. Paylaşmak güzeldir.

8. Sınıflar Dördüncüsü, Yağmur KIZILCANLI
Esentepe Ortaokulu

*“İyiliklerin en güzeli ve en mükemmeli,
sadakayı cariye olan vakıftır.”*

“S K VAKFI (SESSİZ KALMA VAKFI)”

Vakıf, bir hizmetin ya da kültürün gelecekte yapılması, sürdürülebilmesi için belirli koşullarla ve resmi işlemlerle bırakılan gelir, para, mülkün idare edildiği kurumdur. Vakıflar her konu üzerine kurulabilir; kız çocukları, hayvanlar ve maddi durumu olmayan diğer kişiler...

Sessiz Kalma vakfı; kimsesiz çocuk, genç ve yaşlılar için kurulmuş bir Vakıftır. Okumayanların, okumak istediği hâlde okutulmayanların, durumu yetmediği için çalışanların, çalıştırılanların, kız ya da kadın olduğu için ezilenlerin, erken yaşta evlendirilen çocukların sesi olan bir Vakıf. Kimsesiz çocuklar için yapılan bağışlarla ve kendi maddi durumumuzla mutlu olacakları evler yaptırıyoruz. Onları yerleştiriyoruz fakat onları geçiştirmiyoruz her zaman ziyaretlerine gidiyoruz. Annesi babası olmayanların acılarını en aza indirmek için uğraşyoruz. Tıpkı anneleriymiş babalarımıymış gibi onları dinliyor ve çare arıyoruz. Şayet anneleri babaları olsaydı onlarla ne yapmak isterlerse beraber yapıyoruz.

Masraflarını karşılayacak kimseleri yoksa veya onlara bakmak istemeyen insanlarla kalıyorsa onların yanından alıp yardım ediyoruz. Onları mutlu ediyoruz. İnsan dediğin nedir ki? Güzel söz söyleyen sevinir, başka bir şey istemez. Mutsuz insanların çoğunun sebebi sevgisizlik değil mi zaten? Okumak isteyen ve okutulmayan gençler, çocuklar, yaşlılar için okullar yapıyoruz. Uzak köylerde yaşayan ve okuma yazma öğrenmek isteyenlere öğretmen yolluyor, okul yaptırıyoruz. Okullarda çocuklar okurken yürüyemeyen yaşlılar için evlerde topluyoruz. Öğrenmek isteyen kişinin bir okula ihtiyacı yok evlerinde de öğrenebilirler. Onların okumasına karşı olanları da adalete teslim ediyoruz. Cezalarını çekmeleri için uğraşyoruz.

Ailesine bakmak zorunda olduğu için çalışan yetişkinlere ve çocuklara yardım ediyoruz. Çocukları işten çıkartıp okula yollamalarını istiyoruz. Ağır işte çalışanların işlerini hafifletmek için insan gücünü en aza indirmeye çalışıyoruz. Kadınlara şiddet uygulayanları bulup psikoloğa sevk ediyoruz. Kadınların hastane masraflarını karşılıyor, o insanların onlara ulaşamayacağı yerlere götürüyoruz.

Yaşından dolayı bakılmayan, evine atılan yaşlılarımızı unutmuyoruz. Onları hiç sıkılmayacakları yerlere yerleştirip bakımını üstleniyoruz. Onlarla beraber kitap okuyor, sohbet ediyoruz. Gençlerimizin de yaşlıları ziyaret etmesi için çalışıyoruz. Böylelikle yaşlılarımız mutlu oluyor ve gençlerimiz de geçmişte büyüklerimizin yaşadığı zorlukları anlayıp vatanına sahip bireyler oluyor. Çocuklar için Vakıf parkları yapıyoruz. Kütüphanelerin az bulunduğu yerlere kütüphane yapıyoruz. Evi olmayanlara ev yaptırıyoruz. Sokak hayvanlarını aşılatıp onlara barınak yaptırıyoruz. Hastane azlığından dolayı depreme dayanıklı hastane yaptırıyoruz. Ülkeyi kalkındıracak vatansever gençler yetiştiriyoruz. Maddi durumu yetmeyen öğrencilere yardım ediyoruz. Bir şey üzerine ilgisi olan, çalışkan olan öğrencilerimizin kendilerini keşfetmeleri için bazı sınavlar ve uygulamalar yapıyoruz. Bu kişilerin daha iyi eğitim görmeleri için farklı ülkelerle irtibata geçiyoruz. Spor, mimarlık, ressamlık ile uğraşan gençlere malzeme yardımında bulunuyoruz. Okulları dolaşp öğrencilerin hangi dallara meyilli olduğunu kontrol ediyoruz. Okullarda eksik olan şeyleri yapmalarına yardım ediyoruz. Ramazan ayında evlerin önüne yardım kolileri bırakıyoruz. Tarihi eserlerin restorasyonlarını yaptırıyoruz. Maddi durumu yetmeyen insanlar için uygun fiyatlı dükkânlar açıyoruz. Çevremizi, denizlerimizi temizliyoruz. Kötülük yapanları durduruyoruz. Geri dönüşümü arttırıyoruz.

Sürdürülebilirliği arttırıyoruz. Gençlerimiz için hediyeli yarışlar hazırlıyoruz. Onları bilgilendirip geliştiriyoruz. Bazı hastalıklara yakalanan hastalarımızın iyileşmeleri için gereken ameliyat ya da ilaç paraları için açık arttırmalar veya yardım kampanyaları düzenliyoruz.

Ülkenin unutulmaya yüz tutmuş el sanatlarını, geleneklerini, kültürlerini ve diğer şeylerini geleceğimiz olan gençlerimize öğretmeye, sevdirmeye çalışıyoruz. El sanatlarında yarışmalar düzenliyor, güzel olanlara hediyeler verip dikkatlerini daha çok çekmeye çalışıyoruz. Yardımlaşmanın önemi çok büyüktür. Biz bunları yaparken binlerce kişinin kalbini kazanıyoruz. Yardımlaşma yaptıkça dostluk, beraberlik, sevgi, saygı, güveni arttırıyor. Toplumun refahı artıyor. Yardımlaşıkça tanınıyor ve seviliyoruz. İnsanların sizi kötü değil de iyi tanıdığını düşünsenize ne kadar gurur verici. Biz, bunların hepsini insanlığın geleceği için yapıyoruz. Sadece kendimizi değil bizden sonraki nesli de düşünmemiz gerekiyor. Sizlerin de bizlere yardımıyla bunu devam ettireceğimize inanıyoruz.

8. Sınıflar Beşincisi, Hira YÜKSEL
Hala Sultan İlahiyat Koleji

“Vakıf” ve
“Yardımlaşma”
konulu

I. ORTAOKULLAR ARASI

KOMPOZİSYON YARIŞMASI

KIBRIS VAKIFLAR İDARESİ

- ★ Birincilere 3000 TL + Akıllı Saat
- ★ İkincilere 2000 TL + Kablosuz Kulaklık
- ★ Üçüncülere 1000 TL + Kol Saati
- ★ Dördüncülere EZİÇ'te Aile Yemeği + 2 Kişilik Avenue Cinemax Sinema Bileti
- ★ Beşincilere Bale Shoes'dan 1000 TL'lik alışveriş çeki

Tarihte
İlginç
Vakıflar

Son teslim tarihi 15 Mart 2024 Cuma. Detaylı bilgi için Okul İdarenize başvurabilirsiniz.

Yarışma 6., 7. ve 8. Sınıflara yöneliktir. Değerlendirme her sınıf için ayrı kategoride yapılacaktır.

KIBRIS
VAKIFLAR
İDARESİ
1971

KKTC MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI

EZİÇ

AVENUE
CINEMAX

BALE
SINCE 1988

KAPLAN
TİCARET

İnsanların En Değerlisi, İnsanlara Faydalı Olandır.

İyilik Gönüllüsü olmak ister misiniz?

İletişim

0392 444 04 94

0539 104 46 62

Kıbrıs Vakıflar İdaresi Genel Müdürlüğü
11-13 Girne Caddesi, PK. 1 18 Lefkoşa - KKTC

sosyal medya adreslerimiz

 Kıbrıs Vakıflar İdaresi
 kibrısvakıflaridaresi
 Kıbrıs Vakıflar İdaresi

web adresimiz
evkaf.net

iletişim numaramız
0392 22 83 134
0392 444 04 94

email adresimiz
evkaf@evkaf.net

KIBRIS
VAKIFLAR
İDARESİ
1571

 EVKAF
iyilik
GÖNÜLLÜLERİ

KUZEY KIBRIS TÜRK CUMHURİYETİ
MİLLÎ EĞİTİM VE KÜLTÜR BAKANLIĞI

